

โลกสี่ชมพูของพิมพิกาสิ้นสะเทือนอย่างรุนแรง ทันทีที่คำประกาศ
แต่งงานสายฟ้าแลบล่วงผ่านริมฝีปากของก้องภพ เพื่อนหนุ่มสุดซี้ดตลอด
ยี่สิบกว่าปีของเธอ

“เราตั้งใจจะจัดงานเลี้ยงเล็กๆ ปลายเดือนหน้านี้ สถานที่ยังไม่
ลงตัวเลยยังไม่ได้บอกใคร”

ประโยคบอกเล่าอันแสนราบเรียบของเขา ทำเอาบรรยากาศ
งานต้อนรับกลับบ้านเจียบฉิวราวป่าช้า โดยเฉพาะแม่งานคนสวย
ที่ออกอาการงงนงงเหมือนกำลังฟังภาษาต่างดาว

ย้อนกลับไปเมื่อหลายชั่วโมงก่อน พิมพิกาแวะเอาข้าวกล่อง
มาส่งให้คุณนายทิพวรรณที่บ้าน บังเอิญได้ยินว่าลูกชายหัวแก้วหัวแหวน
ของคุณนายลาออกจากบริษัทที่กรุงเทพฯ เรียบร้อยแล้ว หนนี้คงกลับมา
ลงหลักปักฐานที่บ้านเกิดอย่างจริงจัง ทีแรกพิมพิกาคิดว่าเพื่อนรัก
แกลังปิดเจียบเพราะมีเจตนาจะเซอร์ไพรส์ เลยรีบนัดแนะเพื่อนฝูง
จัดงานฉลองหลัง ใครจะรู้ว่าสุดท้ายกลับเป็นเซอร์ไพรส์ซ้อนเซอร์ไพรส์
อีกที เมื่อเขาไม่ได้กลับบ้านมาคนเดียว แต่พกสาวหมวยแปลกหน้า
มาด้วย

“เดี๋ยวนะ กูหูไม่ผาดใช่ไหม...” เสียงทวนถามดังแทรกฝ่าความเจียบ
หัวโจกร่างท้วมเจ้าของฉายา ‘เสี่ยหมู’ ยกมือขึ้นแคะซี่หูยึกๆ “เมื่อก็
มีงว่าจะแต่งงานเดือนหน้ากับ...ผู้หญิงคนนี้” ว่าพลางหันมองผู้หญิง
หน้าตาจิ้มลิ้มจากเมืองกรุง ทั้งรูปลักษณ์และท่าทางล้วนบอบบางชวน
ถนอมดูจตุ๊กตากระเบื้อง

“อืม” ว่าที่เจ้าบ่าวพยักหน้า “นี่หนี้ย พวกนายจะเรียกว่าหนี้ย

ก็ได้”

คำตอบนั้นยิ่งทำให้เหล่าเพื่อนฝูงไม้กินหนักรู้สึกว่าเก่า ด้วยในสายตาของคนที่ทั่วไป พิมพิกากับก้องภพถือเป็นคู่ขวัญสวยหล่อประจำเมือง ประวัติความสัมพันธ์ยาวนานย้อนไปไกลถึงวัยอนุบาล จนบางคนกล้าลงขันพนันว่า ทั้งคู่จะต้องลงเอยด้วยการจับมือเข้าประตูวิวาห์ในสักวันหนึ่ง

ทว่าคำประกาศเมื่อสักครู่ทำให้ทุกอย่างกลับตาลปัตร

“ก้องกลับมาเหนื่อยๆ วันนี้พวกหนูกลับก่อนเถอะจ้ะ พรุ่งนี้ค่อยฉลองกันใหม่ดีกว่า” คุณนายทิพวรรณเห็นท่าไม่ดีก็ฉวยโอกาสตัดบท ด้วยสาเหตุของสถานการณ์ชวนอึดอัดนี้ เกิดจากคนงานของนางปลั่งปากพูดให้คนที่ไม่ควรรู้ได้ยินเมื่อตอนสาย

“อ้อ จริงด้วยๆ เรากลับกันก่อนดีกว่าเนาะ” เสี่ยวหมู่หันไปพยักพยอกกับเพื่อนคนอื่นๆ ซึ่งล้วนคล้อยตามโดยพร้อมเพรียง ยกเว้นก็แต่พิมพิกาที่ยังยืนแข็งเป็นหิน

“ใกล้มืดแล้ว ฝากหมูไปส่งหนูพิมด้วยนะจ๊ะ เตี่ยวเจ็พระจะเป็นห่วง”

“ไม่ต้องห่วงครับคุณป้า หมูจะไปส่งให้ถึงบ้านเลย” เขารับปากแข็งขัน แล้วลากตัวคนที่วิญญานยังไม่กลับเข้าร่างออกมายังบาทวิถีหน้าร้าน

“เตี่ยวซ้อ้นท้ายฉันไปก่อนดีไหม รถเก๊ก่อยให้คนที่บ้านแวะมาเอาที่หลัง” เพื่อนผู้หวังดีออกปากเสนอ

พิมพิกายังจมอยู่ในภวังค์ พิมพำถามอย่างไม่แน่ใจกว่า

“เมื่อไหร่... ก้องบอกว่าจะแต่งงาน?”

“เออ ใช่”

“ปลายเดือนหน้านี้?”

“อืม”

“กับสาวกรุงเทพฯ คนไหน?”

“คงนั้นนะ...อ้าว เดียว นั้นจะไปไหน”

“ไปสู่มัน”

“เฮ้ย! ไอ้พิม!” อารามตกใจถึงกับเปลือยตัวเพื่อนสาว “ซ่าคนนะ ติดคุคนะเว้ย ออกหักครึ่งเดียวอย่าตัดอนาคตตัวเองเลย”

เหมือนราวดน้ำมันลงกองเพลิง พิมพิกากเหวี่ยงฝ่ามือตบกบาล คนปากเสียวสุดแรง

“ใครออกหักกันหา! ฉันแค่จะถามพวกมันให้รู้เรื่องเฉยๆ ปล่อย!”

เสียวหมูสะเทือนจนหัวโคลง แต่มือทั้งสองข้างยังเกาะกุม เหนียวแน่น

“ปล่อยก็บ้าแล้ว สงบใจหน่อยเหอะ อารมณ์แบบนี้ใครเห็นก็รู้ว่า โมโหหึง...อู๊บบ!” ถึงตอนนั้นคนไม่ยอมปล่อยปล้นหน้าเขียวอือ เมื่อจูดตาย หว่างขาถูกแข้งสาวงามเตะแสกเข้าอย่างจัง

“โมโหหึงอะไรของแก แล้วใครอนุญาตให้มาฉวยโอกาสแต่ะอั้งฉัน” พิมพิกาสะบัดตัวออกจากกรเกาะกุม พอเห็นสายตาดจากเพื่อนฝูง บางคนที่ยังรั้งรอดูเหตุการณ์ก็อดพูดแก้ต่างให้ตนเองไม่ได้ “ฟังไว้เลยนะ คนอย่างฉันไม่จำเป็นต้องหึงใคร ไอ้ก้อจะแต่งงานกับใครก็เรื่องของมัน ฉันแค้โกรธที่...ที่...”

ถ้อยคำต่อจากนั้นจุกอยู่ในลำคอ ด้วยไม่สามารถสรรหาคำใดมา บิดพลิ้วความผิดหวังของตนเองได้ ถูกแล้วที่เธอกับก้องภพเป็นเพื่อนกัน แต่หลายปีมานี้เขาแสดงออกอย่างชัดเจนว่าห้วงและห้วงเธอเกินเพื่อน เพียงแค้ไม่มีคำพูดยืนยันสถานะ ความสัมพันธ์จริงๆ ก้ากึ่งระหว่างคำว่า ‘เพื่อน’ กับ ‘แฟน’ มาโดยตลอด

เธอไม่รู้ด้วยซ้ำว่ามีสิทธิ์โกรธเคืองเขาหรือไม่ แต่ความเจ้าอารมณ์ ฟุ้งทะยานนำเหตุผลไปหลายกิโลแล้ว

“หนูพิมกลับก่อนเถอะนะ รอใจเย็นลงค่อยว่ากันดีกว่า”

เสียงเตือนสติแหงๆ ลอดผ่านซี่ประตูเหล็ก คนงานร้านรีบริบ
ลงกลอนเมื่อสัมผัสถึงความตึงเครียดระดับภูเขาไฟไกลัระเบิด

พิมพิกาสูดหายใจลึก เชิดหน้าผัดเสียงเกรี้ยวกราด

“ก้อง! ลงมานี้!”

ฝ่ายนั้นชะงักงันผ่านช่องทางต่างชั้นบนราวกับเตรียมใจไว้
อยู่แล้ว

“รอตรงนั้นเดี๋ยวนึง” เขาตะโกนตอบ ก่อนจะผลุบหายไประยะ
ปรากฏตัวอีกครั้งหน้าประตูร้าน ท่ามกลางความท่วงใยของคนรอบตัว
โดยเฉพาะคุณนายทิพวรรณ

“นี่มันหมายความว่ายังไง” พิมพิกาไม่เสียเวลาอารมณ์บาท สืบเท้า
เข้าประจันหน้าแบบตาต่อตา “นายกับผู้หญิงคนนั้น เรื่องแต่งงานเมื่อ
ก็คือเรื่องจริงหรือเปล่า”

ก้องภพจับจ้องใบหน้าของเธออยู่นาน มีเพียงความเปล่ากลวง
ในดวงตาของเขายามเอ่ยตอบ “จริง ตามที่ก้องบอกทุกอย่าง”

“นั่นมันก็เหลืออีกแค่คำถามเดียว” เธอกระซอกคอเสื้อของอีกฝ่าย
เข้าหาตัวด้วยพละกำลังดุจซังสาร “วันนี้แกอยากตายด้วยมือหรือตีน
มากกว่ากัน!”

เสียงหวีดร้องดังอึงอล เมื่อพิมพิกาเหวี่ยงกำปั้นแรกฟาดปากเขา
อย่างจัง

“อยากลองเล่นบพู้ชายหลายใจนักใช้ไหม ได้เลย คนเฮงชวย!”
เธอตวาดเสียงแหลมสูง ก่อนจะตามด้วยหมัดที่สองและสาม จนชายหนุ่ม
เซหลุนๆ ลงไปกองบนพื้น

“พิม...” ยังไม่ทันที่เขาจะได้เอ่ยถ้อยคำต่อไป พิมพิกาก็กระโจน
เข้าไปนั่งคร่อม ซัดหมัดใส่ไม่ยั้งเพื่อระบายแค้น จนเรือนผมที่ผ่าน
การดรายเรียบจากซาลอนยุ่งสยายไม่เป็นทรง

‘ทำไมถึงเป็นผู้หญิงคนนั้น’

เธอไม่เข้าใจ และไม่ยอมทำความเข้าใจ เขาเพียรทำดีกับเธอมา โดยตลอด แต่กลับเปลี่ยนจากหน้ามือเป็นหลังมือ เหยียบย่ำความรู้สึก ของเธออย่างไม่ไยดี

เธอโกรธเสียจนอยากจะฉีกเนื้อเขาเป็นชิ้นๆ

“อย่าค่ะ อย่าทำเขา” ท่ามกลางความซุลมุนวุ่นวาย ณหทัยวิ่งลงมา ถึงหน้าร้านตั้งแต่เมื่อไรไม่รู้ เธอถลาเข้าไปคว้าแขนเจ้าของกำปั้นด้วย สีหน้าซีดเผือด

“หล่อนั้นแหละอย่ามายุ่ง จันทกับก้องเคลียร์กันเองได้ ไม่ต้อง มาสอด” พิมพิกาตะคอกใส่

“เคลียร์อะไรกัน ฉันเห็นคุณต๋อยก้องอยู่ฝ่ายเดียว” หน้าตาของเธอ ไล่หลพราวๆ เหมือนน้ำตก ก่อนจะหันไปถามว่าที่เจ้าบ่าวด้วยเสียง ละล่ำละลัก “ก้อง...ก้องเป็นอะไรมากไหม เจ็บมากหรือเปล่า”

“ไม่เป็นไร หทัยหลบไปก่อนเถอะ...” ปากบอกรายอย่างนั้น แต่ หน้าตายับเย็นเหมือนกระสอบทรายเก่ากรูเต็มที

พิมพิกาเห็นคนทั้งสองแสดงความเอื้ออาทรต่อกันก็ยิ่งเดือดปุด เอื้อมือไปกระชากผมของมือที่สามหมายจะผลักออกไปให้พ้นทาง

“อย่านะหนูพิม! เธอต้องอยู่!” คุณนายทิพวรรณลนลานร้องห้าม พิมพิกาชะงักค้าง

‘ต้อง?’

ขี้เลื่อยในสมองหนักอึ้งเหมือนหิน เธอจ้องมองก้องภพด้วยความ มึนงง เห็นเขาก้มหน้าต่ำ แพนตาบดบังแวตาจจนไม่อาจอ่านความรู้สึก ใดๆ ออก มีเพียงริมฝีปากขมขมบิบลัยจะเอ่ยคำว่า...ขอโทษ

ความโกรธจุดไฟบรรลัยกัลป์แปรเปลี่ยนเป็นน้ำแข็งก้อนโต เธอ รู้สึกซาจากปลายนิ้วลามไปทั่วทั้งตัว สรรพสิ่งคล้ายจะหยุดเคลื่อนไหว นานหลายนาที กระทั่งกลุ่มชายฉกรรจ์ในชุดสีส้มปราดเข้ามาดิ่งตัวเธอ ออก เสียงโหวกเหวกบอกให้รู้ว่าพวกเขาคืออาสาสมัครหน่วยกู้ภัย

ประจำตำบล ซึ่งโดนโทร.ตามให้มาช่วยยับยั้งสถานการณ์แทนเจ้าหน้าที่
ตำรวจ

พิมพิกา ยังคงไม่ละสายตากรองภาพ เห็นฉนวนห้วยช่วยประคอง
เขาลูกขึ้นยืน เจ้าหล่อนยังร้องให้พุ่มพวยไม่เลิก ขณะที่เขาเอาแต่ก้มหน้า
มองพื้น ไม่ยอมมสบสายตาเธอแม้แต่แวบเดียว

“ลูกสาวเจ้าพรใช้ไหม โชคดีนะที่เขาไม่เอาเรื่อง ขึ้นรถลิ เดียว
จะไปส่งบ้าน” อาสาสมัครชุดส้มบอกเธอ หลังจากเจรจากับคุณนาย
ทิพวรรณเสร็จเรียบร้อย รถที่เขาว่าก็คือรถหนวยก๊วยที่จอดไฟกะพริบ
อยู่ข้างทาง

“ไม่เป็นไรครับ เดี่ยวผมไปส่งมันเองก็ได้” คนแย้งคือเสี่ยหมู
ที่เพิ่งฟื้นจากการแข่งขาอ่อน เขารีบกระซิบเตือนว่า “กลับเถอะพิม
นั่งรถก๊วยมันเอิกเกริกนะเว้ย”

“อือ” เธอเปลี่ยนแปลงเสียงออกมา รู้สึกผิดคอยังกว่ากลืนทราย
“ไม่ต้องรบกวนใครหรอก ฉันขี่รถกลับเองได้”

“ซัวร์เธอ”

“ซัวร์” เธอฉีกยิ้มเย็นชา “ฉันไม่เสียดิเพราะเรื่องปัญญาอ่อน
แบบนี้หรอก”

ก่อนที่เสี่ยหมูจะมีโอกาสแกว่งปากหาติดด้วยการถามกลับว่า
‘นี่ยังไม่เรียกว่าเสียดิอีกเธอ’ พิมพิกา ก็กระโดดขึ้นคร่อมมอเตอร์ไซค์
โดยไม่บอกลาใครหน้าไหน แล้วขับทะยานออกไปด้วยความเร็วสุดมือบิด

ดิมทะเลพัดแรงในช่วงปลายสิงหา ก่อเกลียวคลื่นม้วนตัวสูง
ซัดเข้าหาชายฝั่ง ประกาศเดือนมรสุมแผ่ปกคลุมทั่วภาคตะวันออก
ยังผลให้นักท่องเที่ยวบางตาลง โดยเฉพาะในเขตอำเภอเล็กๆ ระหว่าง
ทางผ่านไปเมืองท่องเที่ยวใหญ่

บ้านของพิมพิกาเป็นร้านอาหารห้องแถวขนาดหนึ่งคูหาตั้งอยู่

เกือบสุดริมหาด ด้านหน้ามีป้ายไฟติดว่า ‘พรโภชนา’ ซึ่งมาจากชื่อ ‘พรพรรณ’ แม่ของเธอ พิมพิกาเป็นพี่สาวคนโตของบ้าน มีน้องสาวน้องชายอย่างละคน ฝ่ายแรกได้ทุนการศึกษาไปเรียนต่อกรุงเทพฯ ตั้งแต่มัธยมปลาย ฝ่ายหลังเคยหลงผิดไปอยู่แก๊งริตไถระยะหนึ่ง แต่พอกลับเนื้อกลับตัวก็สามารถเรียนจบด้วยเกียรตินิยมอันดับสอง

ส่วนพี่สาวแสนสวยอย่างเธอ เกิดมาพร้อมรูปเป็นทรัพย์ เลื่องลือกันไปลือหมูบ้านห้าตำบลว่างามหมดจดตั้งแต่โรยมจรดฝ่าเท้า แต่ไม่อาจเลี้ยงค่าครหาว่าหัวที่ที่สุดในหมู่น้องสามคน

“ถึงไอ้พิมมันจะเรียนไม่เก่ง แต่โชคดีที่มันสวย คงหาพัรวรายๆ ได้ไม่ยาก” ป้าปากตลาดสักคนเคยว่าเอาไว้ ทำเอาพ่อของเธอโกรธหัวฟัดหัวเหวี่ยง คอยจ้ำจี้จ้ำไชเรื่องการเรียนอยู่เป็นเดือนๆ ก่อนจะค้นพบว่า ความพยายามอยู่ที่ไหน...ความสำเร็จไม่จำเป็นต้องอยู่ที่นั่น ในทางกลับกัน การส่งเสริมข้อดีที่มีอยู่อาจนำไปสู่เส้นชัยได้ง่ายกว่า

เด็กหญิงพิมพิกามุ่งมั่นดูแลตนเองมาตลอด จนสามารถคว้าตำแหน่ง ‘วินัสแห่งแดนบูรพา’ จากเวทีประกวดนางงามระดับภูมิภาคมาได้ แต่ด้วยนิสัยโผงผางติดจะท่อม จริตและกิริยาหลุดครรอลองสาวงามจนพลาดโอกาสก้าวไปสู่เวทีระดับประเทศ

“ไม่เห็นต้องพยายามเปลี่ยนแปลงตัวเองเลย ก๊องว่าพิมเป็นพิมแบบนี้ก็ดีที่สุดแล้ว จะไปแคร์พวกตาถั่วทำไม” ก๊องภพเคยปลอบใจเธออย่างนั้น และคำปลอบใจของเขาก็เป็นส่วนสำคัญที่ทำให้เธอล้มเลิกความฝันจะป็นป้ายสู่ตำแหน่งนางสาวไทย ด้วยเพิ่งตระหนักว่าสิ่งที่ตนเองคาดหวังและรอคอยอาจอยู่ใกล้ตัวกว่าที่คิด

เธอชอบเขา ไม่ใช่แค่ในแบบเพื่อน

บางทีคงจะเริ่มตันตอนเธอขึ้นมัธยมสอง พ่อเสียชีวิตอย่างกะทันหันด้วยโรคหัวใจ แม่ต้องขายบ้านในตัวเมืองเพื่อชำระหนี้สินแล้วพาลูกสามคนออกไปเปิดร้านอาหารห้องแถวริมชายหาดในยุคที่

ถนนเลียบบาดยังไม่มืงบลาดยาง ทำให้ครอบครัวเธอกับเขาต้องสิ้นสุด
สถานภาพเพื่อนบ้านกันเพียงเท่านั้น ทว่าเขากียังมีน้ำใจบั้งมอเตอร์ไซค์
มาช่วยเธอทำการบ้านแทบทุกเย็น เพียรดูแลเอาใจใส่ในวันที่ยากลำบาก
จนความรู้สึกพิเศษค่อยๆ ผลิดอกออกผล แต่แล้วเพียงพริบตาเดียว
ในวันนี้ ทุกอย่างที่ผ่านมาก็สลายกลายเป็นฟองอากาศไปหมด

พึมพำแม่ริมฝีปากห้ามน้ำตาจนแทบห้อยเลือด เมื่อความทรงจำ
หอมหวานกลับให้รสชาติขมจัดเหมือนบอระเพ็ด เธอไม่ยอมเชื่อ แต่
ก็ไม่อาจบายเบี่ยงความเป็นจริง

เขาไม่ใช่ก้องภพคนเดิมของเธออีกแล้ว

หญิงสาวกระซิบแฮนด์มอเตอร์ไซค์แน่นขึ้น หลังจากชิว้นเวียน
ไปมาจนสัญลักษณ์บนหน้าปัดแจ้เตือนว่าน้ำมันจนจะหมดถึง ท้องฟ้า
ด้านบนถูกคลุมทับด้วยผืนก่ามะหยี่สีดำสนิท มีเพียงวงไฟทางหลวง
ให้แสงเป็นบางระยะ เธอตัดใจกรถกลับเข้าเส้นถนนเลียบบาด คำนี้
ร้านรวงพากันปิดเร็วเพราะไม่มีลูกค้า แม้กระทั่งบ้านเธอก็งับประตุมิดชิด
แล้ว เหลือแต่ร้านมินิมาร์ทเล็กๆ ข้างเคียงที่ยืนกรานจะเปิดถึงสี่ทุ่ม
หญิงสาวก้าวลงจากรถ ตรงดิ่งเข้าไปในร้านอย่างมีเป้าหมาย

เด็กหนุ่มหลังเคาน์เตอร์เงยหน้าจากจอแล็บท็อปเมื่อได้ยิน
เสียงสัญญาณเซนเซอร์ของประตูทางเข้า เห็นลูกค้าสาวพุ่งไปทางตู้แช่
เครื่องดื่มดำนในโดยทันที

“คิดตังค์สิ”

เบียร์ลิบกระป๋องถูกวางลงที่เคาน์เตอร์จ่ายเงิน พร้อมกับธนบัตร
สี่แดงหนึ่งฟ่อน

เด็กหนุ่มมองของบนเคาน์เตอร์สลับกับสีหน้าบั้งตึงของเธอ ท่าทาง
ลังเลจนพึมพำต้องพูดย้ำ “นั้งบื้อทำไม รีบคิดตังค์แล้วกลับไปเล่นเกม
เถอะ”

“ดื่มคนเดียวหมดนี่เลยเธอครับ” เขาถาม

เธอแยกเขี้ยวขู่ว่า “อย่ายุ่ง ไม่ใช่เรื่อง”

ฝ่ายนั้นคงสังเกตเห็นนัยน์ตาแดงๆ จึงละล้าละลังเล็กน้อย ก่อนหยิบซองทิชชูใส่ถุงเป็นของแถม คนถูกจับได้เลยรีบปัดหน้าถ่มทิ้งกว่าเก่า

“เป็นตาแดง จะมองอีกนานไหม อยากติดหรือไง”

“แค่มองไม่ติดหรอกครับ”

“อวดฉลาด” เธอคว่ำถุงเบียร์มาถือไว้ในมือ มีว้ายข่มขู่สำหรับ “ไม่ต้องเอาไปฟ่องลุงที่เซียวล่ะ”

ลุงที่ หรือนที คือพ่อหม้ายวัยห้าสิบกว่าเจ้าของร้านมินิมาร์ทแห่งนี้ ปกติจะอยู่เฝ้าร้านช่วงเช้ากับบ่าย ส่วนช่วงเย็นกับค่ำจะเป็นหน้าที่ของนวิน บุตรชายโหนที่เพิ่งเรียนจบปริญญาตรีหมาดๆ

พิมพิการู้จักครอบครัวนี้เป็นอย่างดี เพราะนอกจากจะเป็นเพื่อนบ้านที่อยู่ห่างกันเพียงแค่ตรอกเล็กๆ คั่นกลาง นวินยังเป็นเพื่อนรุ่นเดียวกับน้องชายของเธอด้วย น่าเสียดายที่นิสัยพวกเขาต่างกันราวฟ้ากับเหว ขณะที่นวินเติบโตมาอย่างมีกาลเทศะ รู้จักสงบปากสงบคำ ภาณุกลับเป็นพวกยิววนกวนประสาท หมั่นเลี้ยงหมาเอาไว้ในปากทั้งฟาร์ม

“พิมพิม เงินทอน...” เด็กหนุ่มชะงักตัวร้องเรียก

“ไม่ต้อง ทิป” พิมพิกาโบกมือไหวๆ ขณะก้าวผ่านเซนเซอร์ประตูออกไป

อีกฟากหนึ่งของถนนคือชายหาด นวินมองตามเงาร่างที่ค่อยๆ กลืนหายไปในความมืด กระทั่งเสียงข้อความใหม่ดังเตือนจากกล่องสนทนา เขาจึงเบนสายตากลับมายังหน้าจอเล็บที่ถือ

ดูพ่อทุกสถาบัน : แม่กลุ่มใจมากวะ ป่านนี้พิมยังไม่กลับบ้าน
ไม่รู้หนีไปผูกคอตายที่ไหนแล้วหรือเปล่า

วิน : ยังไม่ตาย เมื่อกี้พี่พิมพ์เพ็งเข้ามาซื้อของในร้าน

ณพ่อกทุกสถาบัน : เฮ้ย จริงดิ เตี่ยวบอกแม่แป็บ

ณพ่อกทุกสถาบัน : แล้วตอนนีไปไหนแล้ว

วิน : เห็นข้ามถนนไปฝั่งหาด คงยังไม่อยากเข้าบ้าน

ณพ่อกทุกสถาบัน : เออ ให้ไปนั่งทำใจก่อนก็ดี ไม่เข้าใจว่าทำไม พี่ก็อึ้งถึงกล้ำขนาดนั้น ได้ยินว่าประกาศต่อหน้าทุกคนเลยนะเว้ย แค้โดนชกนี่โคตรปาฏิหาริย์

เป็นดังที่ภาณูว่า การที่ก้องภพไม่ถูกฆ่าและเครื่องในกลางถนน ถือว่าเป็นความปรานีมากแล้วสำหรับขาโหดอย่างพิมพ์พิกา คลิปเหตุการณ์ ชุลมุนเพ็งถูกแชร์ว่อนผ่านเพจรวมน้ำใจชุมชนราวสองชั่วโมงก่อน ตัวเลขยอดวิวพุ่งขึ้นอย่างล้นหลาม คงเพราะคนทั้งสองเป็นคู่ขวัญ ประจำอำเภอ เรื่องทำนองนี้จึงยากจะรอดพ้นความอยากรู้ โดยเฉพาะ เมื่อมีข่าวหลุดออกมาว่าฝ่ายชายต้องรับผิดชอบแต่งงานเพราะทำ ผู้หญิงอื่นท้อง

นวินอดถอนหายใจออกมาแรงๆ ไม่ได้ เขารู้จักพิมพ์พิกามานานปี ครั้งล่าสุดที่เห็นอีกฝ่ายร้องไห้ก็ผ่านมากเกือบสี่ปีแล้ว การกระทำของ ก้องภพในวันนั้นคงทำให้หัวใจแข็งๆ เกิดรอยร้าวอันยากประสาน เขาเอง ก็นึกไม่ถึงเหมือนกันว่าบทสรุปความรักของทั้งคู่จะออกมาในรูปแบบนี้

วิน : แค่นี้ก่อนนะ ขอปิดร้านก่อน

ณพ่อกทุกสถาบัน : อ้าว นี่ยังไม่สี่ทุ่มสักหน่อย อู้โระะ

วิน : ไม่มีลูกค้าหรอก วันนี้เจียบ ไปละ

นวินกดปิดหน้าต่างโปรแกรมหูแสด เหลือบมองไปทางหาดทราย ฝั่งตรงข้ามอีกหน ในความมืดมิดมีเพียงเสี้ยวจันทร์หม่นมัวทอแสงอยู่ กลางฟ้า อีกไม่นานน้ำทะเลคงจะหนุน แม้รู้ว่าอีกฝ่ายไม่ใช่ผู้หญิงที่จะ ฆ่าตัวตายเพราะอกหัก แต่ก็ไม่ใช่คนที่เอาแน่เอานอนอะไรได้ โดยเฉพาะ เวลาที่เหล้าเข้าปาก

‘สาวซำรัก เมาดับคาหาด ร้างลอยอืดกลางทะเล’

เพื่อหลีกเลี่ยงพาดหัวข่าวสุดเลวร้ายบนหน้าหนังสือพิมพ์ เขาเร่ง
สะสางยอดบัญชีประจำวัน โยนภาระเช็คสต็อกสินค้าบนชั้นวางไป
เข้าวันพรุ่ง ก่อนจะล็อกประตูปิดร้าน แล้วรุดข้ามถนนตามไปยัง
ฝั่งเนินทราย

ห้องทะเลยามราตรีให้ความรู้สึกเคืองคว้างคล้ายห้วงอวกาศ
อาจแลดูอันตรายสำหรับนักท่องเที่ยว แต่สำหรับคนที่มันแทบ
ไม่ต่างจากสนามเด็กเล่นหน้าบ้าน เขาอาศัยไฟฉายจากมือถือช่วยนำทาง
ใช้เวลาไม่นานนักก็สามารถหาเป้าหมายจนเจอ ร้างระหงในชุดกระโปรง
สีกลีบบัวนั่งชันเข่าอยู่บนพื้นทราย รายรอบมีกระป๋องเบียร์วางเปล่า
ล้มระเนระนาด ดูเหมือนเจ้าตัวจะไม่ได้ดื่มด้วยอัตราเร็วปกติ แต่ใช้
การเทรอกปากเสียมากกว่า

นวนินทรุดมองแผ่นหลังที่ท้อคู้่น้อยๆ อย่างขังใจ ก่อนจะดับไฟ
มือถือแล้วทรุดตัวลงนั่งข้างๆ

“ทำไมมานั่งอยู่ตรงนี้คนเดียวล่ะครับ” เขาถามเสียงระเรื้อย แม้
รู้ว่าคงไม่ได้รับคำตอบ

พึมพำกานั่งหลับตานิ่งเหมือนเข้าฌาน ดูไม่ออกว่าแค่ปิดเปลือกตา
เพื่อรักษาความสงบ หรือเมาจนผล็อยหลับไปแล้ว

นวนินทรุดมองเสี้ยวหน้าของอีกฝ่ายในความมืด ยังจดจำวันแรก
ที่เจอกับคนตรงหน้าได้แม่นยำ หนุ่มเล็กหนุ่มใหญ่แถวบ้านพากัน
กระซิบกระซาบถึงความสวยของเพื่อนบ้านคนใหม่ไม่ขาดปาก เด็ก
อย่างเขาได้แต่ด้อมๆ มองๆ ไม่กล้าเข้าไปทักทายเหมือนคนอื่นๆ ทำได้
เพียงชื่นชมในใจว่าเธอสวยเหมือนนางฟ้า กว่าจะได้ตระหนักว่าพึมพำ
นั้น ‘พิเศษ’ กว่านางฟ้าทั่วไป ก็ตอนที่เธอบุกเข้ามาในห้องนอนของเขา
ครั้งแรก

“ไฮ ซื่อวินไซ่ใหม่ ฉันทิ้งย้ายมา...”

เด็กชายวัยเก้าขวบกำลังเปิดเปลือยล่อนจ้อนเพราะเพิ่งอาบน้ำเสร็จ ผู้มาเยือนที่อายุมากกว่าห้าปีเหมือนจะชะงักไปเล็กน้อย แต่ยังคงกวาดสายตามองเขาเสียจนทั่วตัว

“พ่อนายบอกให้ขึ้นมาได้ โทษที่ ไม่รู้ว่าแกผ้าอยู่” สาวน้อยพูดพลางโบกมือไหวๆ ด้วยท่าทางมากประสพการณ์ ดวงตาคู่สวยพรราวระยับอย่างเห็นชั้น “ตามสบายเถอะ ฉันเห็นหนอนน้อยของน้องชายประจำแหละ ชินตามากๆ งั้นฉันทวงขนมไว้ตรงนั้นะ ที่บ้านทำเอง ใส่กางเกงในแล้วรีบกินซะ”

เธอเอาถุงขนมเข้ามาวางไว้บนโต๊ะ เคียดตัวเขาที่ยืนแข็งทื่อเป็นหินไปปริดเดียว ก่อนจะฉิวปากออกจากห้องไปอย่างรีรรมย์ ทำเอาเขาอับอายจนไม่กล้าไพล่หน้าไปให้เห็นอยู่เป็นเดือนๆ

ตืด ตืด ตืด

สัญญาณเรียกเข้าของโทรศัพท์มือถือถือแทรกฝ่าเสียงเกลียวคลื่น นวินหยิบมันออกมาจากกระเป๋ากางเกง พบว่าปลายสายคือภานู เขาค่อยขยับตัวลุกขึ้นยืนอย่างระมัดระวัง แต่ยังไม่ทันจะได้ไพล่ไปรับสาย มือเย็นเฉียบของพิมพิกา ก็คว้าหมับเข้าที่น่องเขา

“คิดจะทำอาราย”

เด็กหนุ่มสะดุ้ง เผลอชักขาหนีโดยอัตโนมัติ แต่อีกฝ่ายรีบตัววัดกรงเล็บอีกข้างเข้าที่ชายกางเกง

“นึกว่าฉันไม่รู้เรอะ...จะโทร.บอกไ้ฉันใช้ไหมเล่า” หญิงสาวคาดการณ์เสียงอ้อแอ้ แต่ก็ยังไม่ทิ้งลายกราดเกี้ยว “อย่าแม่แต่จะคิดเชียว ขออยู่คนเดียวแบบนี้ไม่ได้หรือไงซะ!”

“ระ...รู้แล้วครับ ปล่อยก่อน กางเกงผม...” นวินถึงกับละล้าละลักเสียงหลง เมื่อแรงกระชากนั้นรุนแรงพอจะดึงกางเกงยางยืดของเขาให้หลุดต่ำลงมาได้สะโพก

“ไม่ปล่อยไว้ย! ใครจะทามมาย!” พิมพิกาโถมตัวเข้าหาท่อนขา

ของเด็กหนุ่มสุดแรง จนเขาหายใจล้นจ้ำม่ำกระแทกพื้นทราย
ไม่เป็นท่า จังหวะนั้นเองที่หัวเข่าแข็งๆ พลันตัวพาดเข้าที่เหนกแก้ม
ของคนย้อยุดจนบังเกิดเสียงร้อง “โอ๊ย!”

“พี่พิมพ์ เป็นอะไรไหม” นวินยังมีแก๊ใจจะถาม ทั้งที่ทางเกงจวนจะ
หล่นลงไปกองที่หัวเข่าอยู่รอมร่อ

พิมพ์ิกาถูกความเจ็บปวดโถมตีจนวิงเวียน แอลกอฮอล์ในเลือด
เร่งเร้าน้ำย่อยในกระเพาะอาหารให้พุ่งขึ้นมาจ่อที่คอหอย เธอรีบพุบหน้า
ต่ำเพื่อระงับอาเจียน โดยไม่ทันสังเกตว่าหน้าผากตนเองแทบจะกดทับ
กลางบ็อกเซอร์ของเขาอยู่แล้ว

นวินกลั่นลมหายใจ พยายามจะผลักศีรษะของคนเม้าออก แต่
ถูกกรงเล็บของฝ่ายนั้นจับตันทันขาไว้แน่น เกิดรอยเล็บครูดยาวเป็นทาง

“อยู่นิ่งๆ ก่อน... อึ๊บ” เธอโก่งตัวสะท้าน

“ยายพิมพ์!”

“เฮ้ย ไอ้วิน!”

เสียงอุทานลั่นพร้อมกับแสงไฟฉายสาดกระทบร่างของคนทั้งสอง
ภาณุและพรพรรณที่ออกมาตามหาถึงกับตกตะลึงอ้าปากค้าง ฝ่ายหลัง
พานมือไม้อ่อนจนทำไฟฉายร่วงจมพื้นทราย นวินเองก็อยู่ในความตกใจ
ไม่แพ้กัน รีบชูมือทั้งสองข้างขึ้นเหนือศีรษะเพื่อประกาศความบริสุทธิ์
ปัญหาก็คือคนกลางหว่างขาที่ยังคลอนศีรษะเหนือเป้ากางเกงของเขา
ไม่หยุดยั้ง

บ้าน หมุนโคลงเคลงตอนที่พิมพ์กาลีสมาตื่นในเช้าวันถัดมา อาการเมาค้างทำเธอพะอืดพะอมจนต้องคลานลงบันไดมาแหงะออกอีกรอบ หญิงสาวเงยหน้ามองเงาสะท้อนของตนเองในกระจกห้องน้ำ เรือนผมยวตาขลบลุ้งงายไม่เป็นทรง บางส่วนระพาดพวงแก้มซีดขาว มาจนถึงริมฝีปากแตกกระแหง แตกต่างจากความสวยสมบูรณ์แบบในเช้าวานรพรหน้ามือเป็นหลังเท้า โดยเฉพาะอย่างยิ่ง...รอยเขียวช้ำที่แจ่มชัดอยู่เหนือโหนกแก้ม

“แม่ นี่มันรอยอะไร” เธอพยายามประคองตัวไม่ให้โซเซ ขณะเดินออกมาจากห้องน้ำ

พรพรรณกำลังยืนล้างอุปกรณ์ทำครัวที่อ่างล้างจาน ส่วนภาณู๋นั่งขัดสมาธิอยู่บนเก้าอี้โต๊ะกินข้าว ทั้งสองคนปรายตามองเธอแวบเดียว จากนั้นก็หันกลับไปทำกิจกรรมของตนเองต่อ

พิมพ์กาลีบรอยช้ำบนหน้า พลงชะโงกตัวดูจานอาหารบนโต๊ะ “เข้านี้มีอะไรกิน”

“ลืบเอ็ดโมงครึ่งแล้ว นี่มือเที่ยง” ภาณู๋ว่า

“เหมือนกันนะแหละ” เธอทრุดตัวลงที่เก้าอี้ฝั่งตรงข้าม ก่อนถามย้ำ “ไฉ่ญู๋ แกรู้ใหม่ทำไมหน้าฉันเป็นนี้”

“ใครจะไปรู้ หน้าตัวเอง จำไม่ได้เทอ”

คนโดนยื้อนขมวดคิ้วมุ่น การนึกทวนความทรงจำเมื่อวานเป็นสิ่งที่เธอไม่อยากจะทำเลย ที่เชื่อว่ากินเหล้าเมาๆไม่เคยมีเรื่องดี ตอนนี้เพิ่งได้ประจักษ์เห็นจริง เพราะเหตุการณ์ช่วงที่อยากลืมยังคงโลดแล่นในสมองอย่างครบถ้วน ส่วนช่วงเวลาหลังจากฟาดเบียร์ลืบกระป๋อง

กลายเป็นปริศนาในความว่างเปล่า

“กินซะ” พรพรรณวางชามโจ๊กไข่ตรงหน้าลูกสาว

พิมพิกายังไม่มีความรู้สึกอยากอาหาร แต่ก็ยอมหยิบช้อนขึ้นมา
ตักเข้าปาก ด้วยหวังว่าอาการเมาค้างจะจางหายไปเสียที

“นี่พี่จำเรื่องเมื่อคืนไม่ได้จริงๆ เหรอ”

“ทำไม เกี่ยวอะไรกับแก” พิมพิกาเหลือบตามองคนถาม แต่ปาก
ยังเป่าไอร้อนของโจ๊กในช้อน

พรพรรณลดตัวลงนั่งบนเก้าอี้ข้างภาณู เอ็ดบุตรสาวเสียงดู

“เป็นสาวเป็นนาง ต้มเหล้าหัวราน้ำใช้ได้ดีไหน”

“เบียร์ค่ะแม่ ไม่ใช่เหล้า”

“ก็นั่นละ เรื่องเมื่อคืนเป็นยังไงอธิบายมาสิ”

“อธิบายอะไร ไม่มีอะไรนี่” เธอย้อนโดยไม่ได้เงยหน้า

“ก็ที่แกไปเมาหย่าเปอยู่ริมหาดนั่นไงเล่า”

“หนูก็แค่นึกครึ้มๆ อยากดื่มเบียร์ริมทะเล แล้วผลอหนักข้อ
ไปหน่อย แม่เป็นคนพาหนูกลับบ้านเหรอ”

“ไม่ใช่ฉันแล้วจะเป็นใคร นี่จำเรื่องตาวินไม่ได้เหรอ”

“อ้อ ไฉนมันโทร มาฟ้องแม่เรื่องที่หนูซื้อเบียร์ลະลີ” เธอคะเนลงๆ

พรพรรณจ้องคนทำเป็นทองไม่รู้ร้อนตาเขียว ด้วยภาพที่เห็น
เมื่อคืนยังติดตา ทำเอาผู้ใหญ่วิวโบริกอย่างนางถึงกับนอนไม่หลับ

“ห้ามแกกินเหล้าอีกเลยนะ อยากถูกจับเข้าคุกหรือยังงัย” นางตำหนิ
อย่างไร้โมโห

“มีที่ไหนกินเหล้าเข้าคุก ไฉนนักกฎหมายเขาจะให้ขายเหล้าเบียร์
ทำไม” พิมพิกาเถียงทั้งที่ซ้ำยังเต็มปาก

“ถ้ากินเฉยๆ มันก็ไม่ทำไมหรอก แต่แกไปประรานคนอื่นเขา ขนาด
น้องชายข้างบ้านยังไม่เว้น ถ้าเขาไปแจ้งความขึ้นมาจะทำไม”

“ใคร? ไฉนนะเหรอ หนูไปทำอะไรมันตั้งแต่เมื่อไร”

“ก็แกไปปล้ำเขาเมื่อคืนนะสิ!” พรพรรณแหวอย่างเหลืออด ทำเอา
พิมพิกาทบสำลัก ส่วนภาณุถึงกับพ่นอาหารออกจากปาก

“กินข้าวเสร็จก็อาบน้ำอาบน้ำทำไปขอโทษตาวินเขาเสีย นี่แม่ไม่รู้
จะมองหน้าคุณทีเขาอย่างไรแล้ว”

“แม่ มันไม่ใช่อย่างนั้นหรอก” ภาณุรีบแย้ง เมื่อคืนเขาได้เซตคุย
กับเพื่อนแล้ว จึงรู้ว่าสภาพล่อแหลมที่เห็นคืออุบัติเหตุ

“ใช่หรือไม่ใช่ก็ต้องไปขอโทษ แล้วถามมาด้วยว่าความจริง
เป็นยังไง”

หลังจากอึ้งกันไปชั่วครู่ พิมพิกาก็เหยียดยิ้มเหมือนอยากหัวเราะ
เต็มแก “อย่างหนูเนี่ยนะจะปล้ำไอ้วิน ไม่มีทางแน่นอน หนูไม่เคย
เห็นมันเป็นผู้ชายเลยด้วยซ้ำ เลี้ยงมันแทนหนูแฮมสเตอร์ยังได้”

ภาณุที่กำลังจะอ้าปากบอกเล่าความจริง พอได้ยินประโยคนี้ของ
พี่สาวก็หุบปากทันที

“พูดเกินไปหน่อยหรือเปล่า” เขาอดขุ่นเคืองระคนสงสารเพื่อนซึ่ง
ไม่ได้

“ตรงไหนไม่ทราบ ฉันเห็นไอ้เด็กนั่นมาตั้งแต่เขายังไม่ขึ้นด้วยซ้ำ”

“ยายพิม!” พรพรรณหน้าแดงกำ ทนรับความหยาบคายของลูกสาว
ไม่ได้อีกต่อไป “ฉันบอกให้แกไป แกก็ต้องไป ไม่งั้นคืนนี้เตรียมออกไป
นอนที่ชายหาดได้เลย!”

ถ้า พิมพิกาตั้งใจจะเพิกเฉยต่อคำสั่งที่ตนเองเห็นว่าไม่เป็นเหตุ
เป็นผล ใช่ว่าเธอจะทำได้ ด้วยรู้ดีแก่ใจว่าพรพรรณไม่โหดร้ายขนาด
จะขบไล่ลูกสาวให้ออกไปนอนตากยุงนอกบ้าน แต่เพราะความมุ่นวาย
หนักหน่วงช่วยหันเหความฟุ้งซ่านจากเรื่องเมื่อเย็นวาน เธอเลยยอมเออออ
ห่อหมกทั้งที่ไม่คิดคล้อยตามสักนิด

หญิงสาวอาบน้ำล้างตัวอย่างลวกๆ ก่อนจะห่มกระโจมอกวังขึ้น

มันได้ไปชั้นสอง

ด้วยความที่พรโภชนาเป็นตึกแถวสองชั้นขนาดเล็ก มีห้องน้ำห้องเดียวที่ชั้นล่าง และห้องนอนสองห้องที่ชั้นบน ทำให้สามหน่อพี่น้องจำต้องแบ่งปันพื้นที่ร่วมกัน เว้นก็แต่ยามทะเลาะเบาะแว้งถึงผลัดเปลี่ยนไปนอนห้องแม่เป็นครั้งคราว หญิงสาวใช้ปลายเท้าเหยียดยอสติ๊กของเครื่องเพลย์สแตชันบนพื้นให้พ้นทาง จากนั้นก็เดินเข้าไปเปิดตู้เสื้อผ้ากว่าครึ่งบนราวแขวนคือชุดกระโปรงสีลูกกวาด เป็นหนึ่งในความพยายามแก้ไขพฤติกรรมท้าวเบ้งของตนเอง ทั้งที่มันไม่เข้ากับบุคลิกของเธอลักนิด

พิมพิกาเลือกสวมเสื้อยืดสีเขียวตุ่นกับกางเกงขาก๊วยซึ่งค้นมาจากด้านในตู้ รวบรวมเป็นหางม้าเรียบๆ โดยไม่เสียเวลาแต่งเติมเครื่องสำอางภาพรวมคือดูดีกว่าชุดนอนน้อยเดียว

“ไหนที่ว่าจะฝากของไปให้บ้านนั้น” เธอถามเมื่อลงมายังหน้าร้านก่อนจะชะงักกึกเมื่อเห็นกองภพนั่งอยู่ที่โต๊ะอาหารตัวหนึ่ง

“ยายพิม” พรพรรณหันมายิ้มเจื่อน

เมื่อกองภพเห็นเธอก็ลุกพรุดขึ้นยืน ใบหน้าบวมปูดเผยรอยกระอักกระอ่วน คล้ายล้งเลว่ควรทำอะไรต่อดี

พิมพิกาจ้องฝ่ายนั้นด้วยสายตาวาวราวนางสิงห์นักล่า พิมพำเค้นลอดไรรพินว่า “ยังกล้ามา”

ก่อนที่เธอจะถลาไปฟาดปากผู้ชายหลายใจอีกหมัด ภาณุกีรีบเข้ามาคั่นกลาง

“พี่กองมาไหวแม่ เลยสั่งข้าวกลับบ้านด้วย พี่จะทำร้ายลูกค้าของแม่เธอ” เขาจใจแน่นคำว่า ‘ลูกค้าของแม่’ เป็นพิเศษ

ถึงพิมพิกาจะไม่เคยเห็นหน้าใคร แต่เธอเทิดทูนแม่มาก และเป็นอันรู้กันในครอบครัวว่าลูกค้าของร้านคือพระเจ้า ถ้าไม่มีความเกื้อหนุนจากพวกเขา พรพรรณคงไม่สามารถเลี้ยงลูกทั้งสามจนเติบโตมาได้

ถึงทุกวันนี้

พิมพิกาจำต้องยับยั้งความโกรธแค้นในใจ ผนวกกับเมื่อเย็นวาน
ได้ปลดปล่อยโทสะไปแล้วกึ่งหนึ่ง จึงสามารถควบคุมอารมณ์ได้มากขึ้น

“ไหนกับข้าวที่จะฝากไปให้ลุงที” เธอหันไปถามมารดา หลังจาก
สะกดจิตตนเองซ้ำๆ ‘ผู้ชายคนนี้เป็นลูกค้ำ เป็นลูกค้ำ เป็นลูกค้ำ’

“อ้อ รอดี๋ยนะ แม่เตรียมไว้แล้ว” พรพรรณลนลานผุดเข้าไป
ในครัว ก่อนกลับออกมาพร้อมถุงอาหารหลายใบ “แม่ทำแกงเลี้ยงกับ
น้ำพริกหลายอย่าง เลยเตรียมฝากไปให้มากหน่อย”

พิมพิการับมาโดยไม่ได้พูดพร่ำอะไรอีก เพียงสาวเท้าตรงดิ่ง
ไปทางหน้าร้านโดยไม่แยแสคนที่ยืนประดักประเดิดอยู่ ช่วงขณะที่เธอ
กำลังจะก้าวผ่านตัวเขา ชายหนุ่มก็ขยับเข้ามาขวางกลางทางเดิน

“พิม ก้องอยากจะคุยตัว...”

หญิงสาวพุ่งกระแทกไหล่คนขวางทาง แล้วผลุนผลันออกจาก
ร้านไป

“กล้าดีนักนะไอ้บ้า มาครวหน้าแม่จะเชือดให้หยอดน้ำข้าวต้ม
เลยคอยดู!” พิมพิกาสบถพึมพำ จนเข้ามาในมินิมาร์ทก็ยังไม่หยุด

“หนูพิมพูดอะไรกับลุงหรือเปล่า” นทีเงยหน้าขึ้นจากสมุดบัญชี
รายรับรายจ่าย

“อ้อ ไม่มีอะไรคะ พิมแค่นไปเรื่อย” เธอรีบปรับเปลี่ยนสีหน้า
พรางชุดงูแกงขึ้นอวด “แม่ฝากแกงเลี้ยงกับน้ำพริกมาให้ พิมเอาไปไว้
ในตู้กับข้าวให้ณะคะ” ว่าแล้วก็ลงมือทำโดยไม่รอคำอนุญาต เพราะ
เข้านอกออกในบ้านหลังนี้จนเคยชิน

“ฝากขอบใจแม่ด้วย แกงเลี้ยงฝีมือเจ้พรนี่อร่อยที่สุดในเมืองละ”
ชายวัยกลางคนชะงักตัวบอก

“แล้ววินละคะ อยู่บนห้องเธอ”

“คงเล่นคอมพิวเตอร์เหมือนเดิมนั่นละ ลุงฝากตามลงมากินข้าวด้วย”

พิมพิการีปฏิบัติตามคำฝากฝังอย่างว่องไว บ้านของลุงที่เป็นตึกแถวสองชั้นเหมือนกับบ้านเธอ เพียงแค่สลัปดาห์เช้าขาว และไม่แออัดเท่าเพราะอยู่กันแค่สองคน เท่าที่ทราบ ลุงที่เลิกกรากับแม่ของนวินตั้งแต่ก่อนที่ครอบครัวของเธอจะย้ายมาอยู่แถวนี้เสียอีก

“นายวิน!” เธอโผล่เสียงทรงอำนาจขณะเปิดประตูผาง เด็กหนุ่มที่กำลังนั่งเล่นแล็บท็อปอยู่บนเตียงถึงกับสะดุ้งโหยง แฉ่นตากรอบหน้าตกลงมาอยู่ที่ปลายจมูก

“ฉันมีเรื่องต้องคุยกับนาย” เธอเดินอาดๆ เข้าไปในห้อง

“พี่พิมไม่เคยเคาะประตูเลย” เขาบ่นอุบขณะพบหน้าจอแล็บท็อปปลง

“ทำไม แอบทำอะไรไม่ดีอยู่หรือ”

พิมพิกาสะยะยิ้ม ก่อนหย่อนก้นลงที่โต๊ะหนังสือ ห้องของนวินยังสะอาดสะอ้านและเป็นระเบียบเหมือนเดิม แม้จะเต็มไปด้วยของจิปาตะอย่างโมเดลหุ่นยนต์ หนังสือการ์ตูนมังงะ รวมทั้งแผ่นเกมแบบเพลย์สเตชันและคอมพิวเตอร์ที่จัดเรียงอย่างเรียบร้อยในตู้กระจกหญิงสาวหยิบหนังสือการ์ตูนเล่มหนึ่งออกมาจากชั้นวาง กวาดตาดูเนื้อในผ่านๆ พลางเอ่ยถาม “บอกมาซิว่าเมื่อคืนมันเกิดอะไรขึ้น แม่ของฉันถึงได้โวยวายไม่เลิก”

“น้ำพรยังไม่หายไม่เหอหรือครับ” เขาย้อนถามด้วยความฉงน

“แน่สิ ไม่งั้นจะบังคับให้ฉันมาถามนายถึงนี่หรือ” หัวเด็ดตีนขาดเธอก็ไม่มีทางบอกหรือกว่าพรพรรณสั่งให้มาขอโทษ “ว่าไง มีอะไรจะสารภาพไหม”

นวินซักจะสับสนบ้าง เขาคิดว่าตนเองอธิบายให้ภาณุฟังครบถ้วนทุกกระทงความแล้วเสียอีก

“มันไม่ใช่อย่างที่น้ำพรเห็นหรือครับ พี่พิมเมา...”

“ฉันปล้ำนายหรือเปล่า” เธอยิงคำถามตรงประเด็น ยังผลให้

ใบหน้าของเด็กหนุ่มซบสี่เลือดผาด

“เปล่าครับ”

พิมพิกาตบเข่าจาด “นั่นไง นึกอยู่แล้ว ถึงฉันจะเมาก็ไม่บ้าเอาตัวเองไปเสี่ยงกับคดีพรากผู้เยาว์หรอกนะ”

“ผมไม่ได้เป็นผู้เยาว์มาห้าปีแล้วนะครับ” นวินอดแย้งไม่ได้

“เด็กกว่าฉันก็เยาว์หมดนะแหละ” เธอเหล่มองเล็บที่อบที่หัวเตียงอย่างตำหนิ “วันๆ เอาแต่เล่นเกมมันจะเจริญได้ยังไงกัน เรียบจบแล้วก็ทำอะไรเป็นงานเป็นการทำบ้าง ไม่มีผู้หญิงที่ไหนเขาชอบผู้ชายลอยชายหรอกนะ...”

พิมพิกาเริ่มเทศน์ด้วยมตคุณครูแก่ๆ ครั้นเห็นอีกฝ่ายไม่ได้เถียงก็เอื้อมมือไปจิ้มกลางหน้าผากของเขาเพื่อคาดโทษ

“แล้วไหนจะเรื่องเมื่อคืนอีก บอกไม่ให้ฟ่องลุงที่แต่ดันไปฟ่องแม่ฉันได้ ไม่เชื่อฟังกันแล้วหรือไงซะ”

“พี่พิมจำอะไรไม่ได้เลยเธอครับ”

“มีอะไรน่าจำล่ะ”

“แล้วเรื่องพี่ก้อง...”

หญิงสาวขมวดคิ้ว น้ำเสียงห้วนจัดขึ้นมาทันที “ทำไม อยากรู้อะไรเกี่ยวกับไอ้ก้องไม่ทราบ”

แค่ได้ยินคำว่า ‘ไอ้ก้อง’ เด็กหนุ่มก็พอจะเดาความซุ่นเคืองของอีกฝ่ายออก ด้วยยามรักหวานชื่น พิมพิกาไม่เคยเติม ‘ไอ้’ หน้าชื่อของก้องภพมาก่อน

พิมพิกาสอดหนังสือกลับเข้าชั้นวางแล้วชันตัวลุกขึ้นยืน

“นายลงไปกินข้าวได้แล้ว เดี่ยวฉันต้องไปอธิบายให้แม่ฟังอีก รายนั่นอะอะชอบใส่ร้ายลูกตลอด”

แต่ยังไม่ทันจะก้าวพ้นจากห้อง นวินก็พูดขึ้นว่า “เมื่อคืนพี่พิมจูบผม แต่น้ำพรไม่ได้เห็นช้อตนั้นหรอกครับ ตอนน้ำพอกับณมา พี่พิม

แค่สะตูดลุ่มจริงๆ”

พิมพิกาชะงักก็ก้มหน้ากรอบประตุ ผ่านไปหลายอึดใจจึงหมุนตัวกลับมาถาม “เมื่อคืนนายว่าอะไรนะ”

“พี่พิมสะตูดลุ่มครับ”

“ไม่ใช่อันนั้น ฉันหมายถึงประโยคแรก”

“เมื่อคืนพี่พิมจูบผม”

“อีกรอบซี”

“พี่พิมจูบ...”

แหบจะทันท้วงที่ หญิงสาวกระโจนเข้าหาร่างที่นิ่งขัดสมาธิอยู่บนเตียง พร้อมบิดจมูกเด็กหนุ่มเต็มแรง

“เด็กบ้า! คิดว่าฉันจะเชื่อหรือไงฮี้!”

“...เจ็บ” เขาอุทธรณ์เสียงอู้อี้

“เดี๋ยวจะเจ็บกว่านี้อีกถ้าไม่รีบบอกความจริงมา!” เธอเปลี่ยนมาเขย่าคออีกฝ่ายจนหัวสั่นหัวโคลน “กล้ำลามปามฉันเถอะ! ฉันจะไปจูบแกได้ไง เกิดมาฉันยังไม่เคยจูบใครเลยนะ!”

“ผมก็...เหมือนกัน”

“ไม่ได้ถ้ามโวย!”

ก่อนที่หญิงสาวจะพลังมือหักคอคน หน้าบานประตูที่เปิดแง้มไว้ก็ปรากฏร่างหัวมของลุงหนี

“ได้ยินเสียงตะโกนไปถึงชั้นล่าง นี่เล่นอะไรกันอยู่”

พิมพิกาเผลอคลายมือออกเล็กน้อย นวินเลยรีบฉวยโอกาสสูดอากาศเข้าปอด

“อ้อ คือวินบ่นว่าปวดคอ พิมเลยกำลังนวดคอให้อยู่ค่ะ” เธอผินฉีกยิ้มแต่ไปไม่ถึงดวงตา ก่อนจะตบไหล่ของเด็กหนุ่มข้างกายเกมบังคับ “ไซ้ใหม่ ทือ นายวิน”

“ครับ ผม...ปวดคอจริงๆ ครับพ่อ” เสียงของเขากระห่อนกระเท็น

เหมือนคนคออึกเสป

นที่มองเด็กทั้งสองสลับกันไปมา สีหน้าบอกว่าไม่ค่อยจะเชื่อเท่าไรนัก แต่ไม่อยากจะแทรกตัวเข้าไปคั่นกลางฐานะของพวกเขาเด็ก ๆ

“เสร็จแล้วก็ลงไปกินข้าวนะวิน วันนี้หนูพิมเอาแกงเลี้ยงที่แกชอบมาฝาก”

“ครับพ่อ”

ครั้นเมื่อลักร่างลุนหนีแล้ว พิมพิกา ก็หันขวับมาเอาเรื่องเด็กหนุ่มต่อ “เอาละ นายวิน ฉันจะถามเป็นครั้งสุดท้าย นั่นเรื่องจริงหรือเปล่า”

นวินพยักหน้าแทบจะทันที “ครับ”

คำยืนยันกรานนั้นทำเอาพิมพิกาขนลุกชู จูบแรก...กับเพื่อนห้องชายข้างบ้าน

‘เวรเอ๊ย!’

“เรื่องมันเป็นมายังไง ทำไมฉันถึงทำอะไรวิปริตแบบนี้ได้”

เธอเคঁนถามเสียงลอดไรรพัน หลังจากตั้งสติกำหนดลมหายใจเข้าออก จนอารมณ์เดือดพล่านค่อยทุเลาลง

“ตอนนั้นดีก็มากแล้ว ผมชวนพี่พิมกลับบ้าน แต่พี่พิมไม่ยอมกลับ เริ่มไวยวายเรื่องพี่ก้อง จากนั้นก็...”

“ก็...” เธอถลิ่งตารอฟัง

“เริ่มดึงผมเข้าไปกอด ลักพักก็จู้...”

“พอ!” พิมพิการ้องห้ามแทบไม่ทัน เกิดอาการแสลงหูจนทนฟังไม่ได้ “ฉันเมา ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นก็ถือว่ามันไม่ได้เกิดขึ้น เข้าใจไหม”

“ครับ”

“ห้ามเอาไปบอกใครเด็ดขาด แม่แต่ไอ้หนู”

“ครับ”

เห็นอีกฝ่ายรับคำอย่างว่าง่าย หญิงสาวก็ค่อยเบาใจลง ว่ากันตามจริง เธอไม่มีความทรงจำหลังซัดเบียร์หลงเหลืออยู่ในหัวเลย

นอกจากความรู้สึกอยากจะแหะเท่านั้น แต่เพราะอีกฝ่ายคืออนวิน แฮมสเตอร์น้อยแสนซนซึ่งไม่มีวันคิดร้ายกับใคร หากเทียบกันแล้ว โอกาสที่เธอจะปลั่งมือลวนลามคนยังมีมากกว่าโอกาสที่เธอจะโกหก เสียอีก

“นายก็รีบๆ ลืมไปซะ คนแมกก็แบบนี้แหละ ไม่ทำอะไรดีหรอก” เธอโบกมือเร็วๆ เหมือนกำลังปิดเปลือกที่เพิ่งรับรู้ทิ้งไป เรื่องนี้จะให้ใครรู้ไม่ได้ โดยเฉพาะแม่ของเธอ “ฉันไปละ นายก็รีบลงไปกินข้าวซะ”

“แล้วพี่พิมจะรับผิดชอบผมไหมครับ”

พิมพิกากำลังจะสับสน แต่ประโยคนั้นทำให้ซังก่อกรอบ เมื่อหันกลับไปมองสบตาเด็กหนุ่ม เขาก็เอ่ยด้วยเสียงจริงจังว่า “ผมไม่เคยจูบใครมาก่อนเลย พี่พิมจะรับผิดชอบผมหรือเปล่า”

“นายวิน...” เธอครางอย่างมีนัย “พูดอะไรนะ นายเป็นผู้ชายนะ ทำไมฉันต้องรับผิดชอบด้วย”

“เดี๋ยวนี้สิทธิผู้ชายกับผู้หญิงไม่ได้เท่าเทียมกันแล้วหรอกครับ”

“ไม่ใช่อย่างนั้น แต่ฉันควรเป็นฝ่ายเสียหาย...” ครั้นเมื่อเห็นประกายตาใสที่อโรคอยคำตอบจากเขา พิมพิกาก็บังเกิดความสับสน เรื่องความเท่าเทียมระหว่างเพศขึ้นมา

หรือคนเสียหายจะไม่ใช่เธอ

นวินเป็นเหมือนผ้าขาวสะอาด ความอ่อนโยนของเขาทะลุถึงเนื้อใน นำประทับใจที่ลุงที่สามารถเลี้ยงลูกให้เติบโตมาอย่างดีโดยไม่มีแม่ นวินได้รับความเอ็นดูจากผู้หลักผู้ใหญ่แทบทุกคนในเมือง ไม่เว้นแม้กระทั่งคนเกลียดเด็กเช่นเธอ พิมพิกาพลันรู้สึกที่ตัวเองช่างไม่มีมนุษยธรรม เอาเสียเลย ที่ปล่อยให้ให้น้ำเมาชักนำจนเปลอสาดราศีใส่อีกฝ่ายโดยไม่ตั้งใจ

“นายไปล้างปากแปรงฟันสักหลายๆ รอบเดี๋ยวก็หายแล้ว” เธอตะล่อม “สมัยนี้เขาไม่คิดอะไรมาก เรื่องรักนวลสงวนตัวนะเซซสุดๆ

ฝรั่งเขายังจับทักทายกันเลย นายก็คิดซะว่าเราจับกันตามประสาพี่น้องก็ได้”

“ตามประสาพี่น้อง?”

“ก็ใช่ล่ะสิ”

“หมายความว่าผมกับพี่พิมจับกันได้เหรออครับ” เขาเอียงคอถาม นัยน์ตาสีน้ำตาลใหญ่หลังเลนส์แว่นทอประกายไร้เดี๋ยงสา รวกับ ลูกกวางน้อยที่ไม่รู้ว่ากำลังถูกนายพรานล่อลวง

พิมพิกายกมือขึ้นคลึงขมับ

“แต่ฉันไม่ชอบวัฒนธรรมฝรั่งเท่าไร เอาเป็นว่าเดี๋ยวจันทาของปลอมใจให้นายที่หลังแล้วกัน”

“พี่พิม...”

“โอ๊ย นี่ยังเมาค้างอยู่เลย ไว้กินยาหลับสักตื่นแล้วค่อยคุยกันใหม่ล่ะ” อดีตนางงามภาคตะวันออกแสรังชวนเชออกจากห้องโดยไม่ฟัง คำทัดทาน หมายถึงหนีปัญหาเฉพาะหน้า จึงไม่ทันเห็นแววตาที่เปลี่ยนไป ของคนมองตามหลังกมา

ตั้งแต่เดือนกันยายนมีวาระสำคัญอย่างหนึ่ง ในช่วงนี้ของทุกปีๆ พิมพิกาจะกระตือรือร้นเป็นพิเศษ ถ้าไม่พยายามเข้าครัวสร้างประติมากรรมของกินสักอย่าง ก็ออกไปเฟ้นหาของขวัญที่ควรค่าเหมาะสม แต่เพราะปีนี้หลายอย่างเปลี่ยนไป จากความรื่นเริงกลายเป็นเรื่องหดหู่ว่า แม้ว่าหญิงสาวจะพยายามอำพรางโดยการโหมทำงานหนัก ไล่ล้างอุปกรณ์จานชามจนหมดครัว แต่หัวใจก็ยังแห้งฟียบเหมือนลูกโป่งที่ถูกปล่อยลม

วันนี้เป็นวันเกิดปีที่สี่สิบแปดของก้องภพ และหลังจากนี้อีกเพียงสามสัปดาห์ งานแต่งงานระหว่างเขากับณทัยจะถูกจัดขึ้นที่ลานหน้าศาลาอเนกประสงค์

เดิมทีเธออยากจะปิดหูปิดตาไม่รู้เห็น แต่ก็ทนเสียงร่ำไห้ในส่วนลึกไม่ได้ เลยเปลอสวมวิญญาณนักสืบแอบส่องในสังคมออนไลน์ ผลลัพธ์คือความซอกซำ้แทบข่มตานอนไม่หลับ ยิ่งก่อนเคยมีความทรงจำหวานชื่นมากแค่ไหน ก็ยิ่งสะท้อนกลับในทางตรงกันข้าม พร้อมคำถามมากมายว่า...ทำไม

แต่เรื่องมาถึงขั้นนี้ คนเขาจะมีลูกเป็นตัวเป็นตนอยู่แล้ว จะซักถามหาคำตอบไปก็ไร้ประโยชน์

พิมพิกาถอนหายใจหนัก จนพรพรรณกับภาณุลอมมองหน้ากัน ฝ่ายหลังเอ่ยปากขึ้นก่อนว่า “พีพิม คินนี้ว่างไหม ผมกับเพื่อนจะไปเที่ยวร้านในตัวเมือง”

“เออ เดี่ยวฉันอยู่เป็นเพื่อนแม่เอง”

“โอ๊ย ไม่ต้องหรอกจ้ะ วันนี้แก๊งเจ็จเจ้าเดิมเค้านัดเล่นไฟกัน

แม่คงกลับตึก”

“งั้นหนูอยู่เฝ้าบ้านให้เอง...”

“เฮ้ย อย่าเล่นตัวนะ ที่ชวนนี้ไม่ใช่อะไรหรอกนะ แค่จะหาคนช่วยซื้อรถกลับ เมาไม่ขับเข้าใจไหม”

พิมพิกาเลยหันไปถลิ่งตาใส่ห้องชาย “ให้มันน้อยๆ หน่อย ฉันเป็นคนใช้แกหรือไงหา”

“ก็แค่วันหนึ่งวันเดียว เดี่ยวงวดหน้าตอบแทนให้ อยากไปไหนก็บอก”

หญิงสาวแค้นทำเสียงเสอะในลำคอ แต่เพราะนานๆ ทีจะมีโอกาสเป็นเจ้าของบุญคุณ ผนวกกับบารมย์หุดหู่รอกการระบาย ได้ออกไปแถวฆ่าเวลาก็เป็นทางเลือกที่ไม่เลว

“นี่เพราะสงสารเพื่อนร่วมถนนของแกหรือกะนะ จะไปก็โม่งละ”

“สักหุ่มนึงก็ออกได้แล้ว”

“งั้นขอไปนอนพักสักทีบละกัน ลูกค้าหายไปไหนหมดไม่รู้”

“จะยังไปปีบอีกหรือ” ภาณุแกล้งหรือที่ตามองพี่สาวตั้งแต่หัวจรดเท้าตั้งแต่ก่อเหตุวิวาทหน้าบ้านคุณนายทิพวรรณเมื่อสัปดาห์ก่อนนั้น พิมพิกา ก็เลิกใส่ใจความสวยความงาม จนแทบจะสวมชุดนอนลงมาช่วยงานหน้าร้านอยู่แล้ว “ดูว่าพี่อาบน้ำแต่งตัวสักหน่อยเถอะ ร้านในเมืองมีแต่สาวๆ สวยๆ ขึ้นไปสภาพนี้อายเขาแย”

“ต่อให้ฉันเพิ่งแหกขี้ตาตื่นก็ยิ่งสวยกว่าพวกนั้นละน่า” เธอโบกมือไม่แคร์ ก่อนจะวิ่งขึ้นบันไดกลับเข้าห้อง

กระทั่งนาฬิกาบอกเวลาหกโมงสี่สิบห้า ภาณุที่เพิ่งจัดการธุระหน้าร้านเสร็จกำลังจะขึ้นห้องเปลี่ยนเสื้อผ้า ก็เห็นร่างระหงเดินนวยนาดลงมาจากชั้นบน

พิมพิกาอยู่ในชุดกางเกงผ้ารัดรูปสีขาว คู่กับเสื้อแขนกุดปักเลื่อมปล่อยชายยาวเสมอเอว เรือนผมดำขลับยาวสลวยทิ้งผ่านช่วงบ่า

ล้อมกรอบใบหน้าหวานซึ่งแต่งแต้มเครื่องสำอางอย่างหมดจดนี้เย็บกริบ
ห่างไกลจากสภาพ ‘เพ็งแหกซี้ตาตื่น’ ไปมากโข

“นี่กว่าจะไม่แต่งตัวซะอีก” เด็กหนุ่มพึมพำ

พิมพิทายกมือขึ้นสยบผม ริมฝีปากสีสดบิดเบ้หยันๆ “คนอย่างฉัน
สวยน้อยได้หรือ เดี่ยวเขาจะหาว่าไม่สมชื่อวินัสแห่งแดนบูรพา”

ภาณุหน่ยจะอ้าปากเถียง ‘เรื่องตั้งแต่ปีมะโว้ยยังเก็บมาอวดอยู่ได้’

“ขอเวลาอาบน้ำเปลี่ยนชุดแป็บนึง เจอกันข้างหน้า” เขาบู้ยิบ
แล้วเดินแทรกตัวขึ้นห้องไป

พรพรรณเห็นพิมพิทากลับมาแต่งเนื้อแต่งตัวก็ค่อยโล่งอก กระนั้น
ก็ยังไม่วายเตือนว่า “อย่าเมาเหมือนวันนั้นอีกล่ะ ซี้ธรมีตุฯ มันอันตราย”

“หนูไม่ได้มหรือกแม่ แค่ตามไปดูแลไ้อัฏู่เท่านั้นแหละ” เพราะเธอ
ยังเซ็ดกับอาการเมาค้างไม่หาย

“ไป พี่พิม” ภาณุกลับออกมายังหน้าร้านอีกครั้งในชุดเสื้อเชิ้ต
สีน้ำตาลอิฐ และกางเกงยีนส์เกาะสะโพกตามเทรนด์นักร่องวัยรุ่น
ที่กำลังโด่งดัง แม้กระทั่งห่วงทำกวาดขาขึ้นคร่อมมอเตอร์ไซค์ก็ยังมีมาด
สลัดคราบผู้ช่วยแม่ครัวจนไม่เหลือหลง

ร้านในตัวเมืองที่ว่าก็คือบลูสตาร์ไนต์คลับ ตั้งอยู่บนถนน
สายหลักห่างจากชายหาดราวห้ากิโลเมตร เป็นแหล่งพบปะสังสรรค์
แห่งใหม่ของหนุ่มสาวนักเริงราตรี เพ็งจะเปิดให้บริการเมื่อปีกลาย
พิมพิทาเพ็งเคยมาคลับแห่งนี้ครั้งแรก สถานที่ใหญ่โตและหรูหกว่า
ที่คิดมาก จนแลดูขัดแย้งกับสภาพชุมชนในเขตอำเภอเล็กๆ ภาณุ
สาธยายเพิ่มเติมว่าสองหนุ่มยังถือว่าห้าวค่าเกินไป กว่าจะคนจะหนาแน่น
คงสี่ห้าทุ่ม แต่เพราะแก๊งเพื่อนของเขาจองโต๊ะไว้ จึงต้องมาแสดงตัว
ก่อนเวลา

“พี่พิม เชิญนั่งก่อนครับ” เด็กหนุ่มคนหนึ่งรีบยกเก้าอี้ให้ พวกเขา

เพิ่งรู้ก่อนหน้านั้นไม่นานว่าพี่สาวคนสวยของเพื่อนจะมาแจมด้วย พาน
ตื่นตื่นเกมประหม่า ด้วยกิตติศัพท์ความสวยของพิมพิกา นั้นเป็นที่
โจษจันพอๆ กับความดูร้าย

“ตามสบายเถอะ เตียวฉันไปนั่งที่บาร์ดีกว่า” เธอกอดกอดอย่าง
ไว้เชิง ด้วยไม่มีอารมณ์จะสูงลิงกับใครหน้าไหน ก่อนหันไปบอกภานุ
“ทางไครทางมัน ถ้าจะกลับค่อยเรียกแล้วกัน”

“แล้วแต่เสด็จพี่เลย” คนเป็นน้องไม่เสียเวลาเหนียวรั้ง

พิมพิกาผลจากโต๊ะน้องชายไปยังเคาน์เตอร์บาร์ซึ่งตกแต่งด้วย
ไฟแบล็กไลท์ ทางเกงสีขาของเธอเลยเปล่งประกายจ้าอยู่ในความสลัว

“รับเครื่องดื่มอะไรดีครับ” บาร์เทนเดอร์หน้าหยกเข้ามาทักทาย

“น้ำส้มค่ะ”

เขาเลิกคิ้ว “ไม่ผสมหรือครับ”

“ยังหัวค้ำเกินไปค่ะ” เธอส่งยิ้มเรียบเรื่อย ก่อนหยิบมือถือขึ้นดู
เพื่อตัดบทสนทนา ฝ่ายนั้นก็คล้ายจะเข้าใจนัยความหมาย จึงเสิร์ฟ
เครื่องดื่มตามหน้าที่โดยไม่ได้รับกวนต่ออีก

แต่ความสงบไม่รั้งอยู่นาน เมื่อแก้วอีบาร์ข้างเธอมีหนุ่มอีกคน
เข้ามาจับจ้อง พร้อมเสียงหุ่่มเจือกระแเสหยอกเย้า “น้ำส้มเขาว่าเป็น
น้ำนางเอกนะครับ”

พิมพิกาปรายตามอง อีกฝ่ายเป็นผู้ชายร่างกำยำ ไว้หนวด
เขี้ยวครีမ်เหนือริมฝีปาก ดูจากลักษณะการแต่งกายแล้วไม่น่าจะใช้
คนท้องถิ่น

“ผมเห็นคุณมากับแขกโต๊ะนั้น แฟนหรือครับ”

“เปล่า นั่นน้องชาย”

“อ้อ แล้วคินนี้ไม่มีบอดีการ์ดส่วนตัวมาคุ้มกันด้วยหรือครับ”

“ไม่จำเป็น ฉันดูแลตัวเองได้” เธอก้มลงมองหน้าจอมือถืออีกกรอบ

แต่เสียงจ่านรรจาข้างตัวยังดำเนินต่อไป

“คุณอาจไม่รู้ตัวนะครับว่าผู้ชายทั้งคลับมองคุณเป็นตาเดียว ผมพูดตามตรงว่าไม่เคยเจอคนสวยเท่าคุณมาก่อน ถ้าคุณไม่รังเกียจ ละก็ ผมขอหนึ่งเป็นเพื่อน...”

พิมพิกาถอนหายใจเฮือกใหญ่ สิ่งน่าเบื่อหน่ายที่สุดเวลามา สถานที่แบบนี้ก็คือพวกหน้าหม้อที่ไม่รู้จักอ่านท่าทางคน ทั้งที่เห็นชัด อยู่แล้วว่าเธอแก้มยิบมือถือขึ้นบังหน้า

“ที่ฉันไม่นั่งรวมกลุ่มกับพวกน้องชายก็เพราะอยากอยู่คนเดียว ว่างละ” เธอตอบกลับด้วยเสียงเนือยๆ ก่อนจะยกแก้วน้ำส้มขึ้นดื่ม รวดเดียวหมด “ถ้าคุณอยากนั่งตรงนี้ก็ตามใจ แต่ฉันขอตัวก่อน”

หญิงสาวลุกพรืดไปทางห้องน้ำ โดยไม่ได้เหลียวกลับไปมอง สีหน้าบ่นยากของเพอร์บี้บอยหนุ่ม คนพวกนี้ไม่รู้เป็นอะไรกัน ชอบเข้ามา แลเวลาเธออารมณ์ไม่ดีอยู่เรื่อย

ระหว่างที่พิมพิกา นั่งปลดทุกข์เบาอยู่ในห้องน้ำ ก็ได้ยินเสียง เจื้อยแจ้วของกลุ่มเด็กสาวดั่งแว่วเข้ามา

“จริงอะ หลอกเล่นหรือเปล่า หน้านั้นนะเธอจะยอมมา”

“ก็นั่นนะสิ ตอนแรกเห็นจะไม่มา แต่พวกผู้ชายบอกว่าเปลี่ยนใจ กะทันหัน”

“หรือเป็นเพราะแกแะอึปาน เพราะคินนี่แกมา เขาก็เลยอยากมา หรือเปล่า” ก่อนจะตามด้วยเสียงโห่แซวคึกคักกันยกใหญ่

พิมพิกา กำลังเซ็งกับเรื่องรักใคร่ชู้สาว ได้ยินดังนั้นก็อดห่มันใส่ พวกสาวน้อยอินเลิฟอย่างห้ามไม่ได้ พอออกจากห้องน้ำเลยเดินตุ้ม ฝ่าวงสนทนาหน้ากระจก

“หลีกหนีเลย จะล้างมือ”

“อ้าว พี่พิมมาด้วยเธอคะ” เจ้าของเสียงหวานเป็นเด็กสาวร่าง อ่อนแอ่น ไ่ว้มขอยล้นสีน้ำตาลมะฮอกกานี แต่งตัวด้วยชุดเดรสสั้น สีชมพูอ่อน ให้ความรู้สึกหวานซ่อนเปรี้ยวแบบสตอร์รี่เบอร์รี่

“นี่ปานไงคะ เป็นเพื่อนรุ่นเดียวกับหนู” เธอเสริม

พิมพิกามองฝ่ายนั้นอยู่หลายอึดใจถึงนี่ก็ออก ปาน หรือปานทิพย์ คือรุ่นน้องนางงามที่อ่อนกว่าเธอห้าปี สมัยก่อนเคยแวะเวียนมาซื้อข้าวที่บ้านหลายหน ไม่รู้ว่าเมื่อไรที่เริ่มหายหน้าหายตาไป

“มากับพวกไอ้ถู่เหรอ”

“วันนี้มีนัดเลี้ยงรุ่นค่ะ นานๆ จะรวมกลุ่มเพื่อนสมัยมัธยมปลายได้”

“อ้อ ขอให้สนุกนะ” พิมพิกาพยักหน้าแล้วเดินนำออกจากห้องน้ำมาก่อน

ตอนนั้นบรรดานักเที่ยวเริ่มจะพลุกพล่านแล้ว วงดนตรีกำลังเซตเครื่องดนตรีอยู่บนเวที อีกครู่เดียวคงจะเริ่มโชว์ลีลา เธอยังนึกไม่ออกว่าควรหามุมเงียบๆ ที่ใหม่ หรือกลับไปประจำหน้าเคาน์เตอร์บาร์เหมือนเดิมดี

หญิงสาวเหลือบมองไปทางโต๊ะยาวของพวกเขา เห็นเด็กหนุ่มคนหนึ่งเพิ่งจะมาถึง เขาสวมเสื้อยืดสบายๆ สีเขียวหม่น คู่กับยีนส์ขายาวทรงกระบอก ผมรองทรงต่ำแลดูนุ่มสลวยเหมือนชนตึกตาคาหมี่ ตัดกับผิวหน้าขาวนวลที่ปราศจากการอบแว่นหนาเตอะบดบัง

พิมพิกาเกือบจะลืมไปแล้วว่าปกตินวินไม่ได้ใส่แว่น ยกเว้นก็แต่ตอนที่หมกมุ่นอยู่หน้าจอคอมพิวเตอร์เท่านั้น

“เฮ้ย วินมาจริงๆ ด้วยอะ” เสียงของเด็กสาวที่เดินตามหลังมายังดังกระแทกหู ทำเอาพิมพิกาขมวดคิ้วมุ่น

ที่กรี๊ดๆ กันนี่คือนายวินเองนะเหรอ

เธอไม่เข้าใจรสนิยมสาวๆ สมัยนี้ และยังไม่รู้ว่าผู้ชายวัยยี่สิบสามที่ยังติดเกมเป็นบ้าเป็นหลังมีดีตรงไหน และเหมือนว่าความคิดของเธอจะส่งตรงไปถึงฝ่ายนั้น นวินหันกลับมามอง ริมฝีปากได้รูปยกยิ้มขึ้นน้อยๆ ขณะยกมือขึ้นโบกทักทาย

“นี่นวินโบกมือให้แก่นะปาน คินนี่มีหวังได้แซ่บแน่ๆ” แม่สาว

ด้านหลังยังหน้ามืดตามัวเข้าข้างเพื่อนต่อไป

พิมพิกาลอบกลอกตามองบน แล้วเพ็งขึ้นได้ว่ายังติดเรื่อง
ของขวัญปลอบใจฝ่ายนั้นอยู่ จึงเปลี่ยนใจซึ่งหนีไปอีกทาง แต่ยังไม่ทัน
จะสืบเท้าครบห้าก้าว ก็พลันปะทะเข้ากับกลุ่มคนที่เบียดแน่นเข้ามา
อย่างกะทันหัน

“ขอโทษครับ เป็นอะไรหรือเปล่า” เสียงหุ้มตั้งขึ้นจากเหนือศีรษะ
พร้อมกับเสียงของใครบางคนตะโกนบอก “ก้อง โต๊ะที่จองไว้อยู่ทางโน้น”

เลือดในกายของพิมพิกาเย็นชืดลงจับปล้น ผงะถอยหลังด้วย
ปฏิกิริยาอัตโนมัติ ก้องภพคล้ายจะเพ็งตระหนกกว่าผู้หญิงตรงหน้า
เป็นใคร จึงรีบคว้าต้นแขนवलเนียนไว้แน่น ด้วยกลัวว่าหญิงสาว
จะหนีหายไปไหนอีก

“พิมมางานวันเกิดก้องเธอ” เขาเอ่ยถามด้วยความยินดีอย่าง
ปิดไม่มิด ส่งผลให้พิมพิกาเหม็นงอไปชั่วขณะ พอเธอต้งสติได้ก็เหลือบมอง
น้องชายด้วยสายตาเย็นชาถึงขีดสุด ภาณุเห็นเหตุการณ์อยู่ก่อนแล้ว
จึงรีบโบกมือหย้อยๆ เป็นเชิงปฏิเสธว่าตนเองไม่เกี่ยวข้องอะไรด้วย

พิมพิกาสะบัดแขนออกจากการเกาะกุมโดยแรง กวาดตามอง
โดยรอบถึงเห็นว่าบรรดาเพื่อนฝูงต่างมาร่วมงานวันเกิดก้องภพกัน
พร้อมหน้า โดยที่เธอไม่รู้ข่าวอะไรเลย

“ถ้ารู้ว่าแกจัดงานวันเกิดที่นี่ ฉันคงไม่มาให้เกะกะลูกตาหรอก
แล้วนี่ไม่ได้พักเมียมาด้วยหรือ” เธอประชดด้วยเสียงห่างเหิน จนรอยยิ้ม
บนใบหน้าชายหนุ่มมลายหาย

“หทัยไม่ได้มา เขายังไม่ได้ลาออกจากงาน ก้องเลยไปส่ง
ที่กรุงเทพฯ เมื่อก่อนนี่”

“เธอ ขอบใจที่ช่วยบอก ฉันอยากรู้มากเลย”

“เราคุยกันดีๆ ลักครั้งได้ไหม ถือว่าก้องขอโทษ” เขาขอร้องด้วย
สีหน้าอึดอัด

“เชิญไปขอไกลๆ เลย ถ้าไม่อยากโดนต่อเยื่อกรอกร้อยมายุ่งกับฉันอีก”

“เฮ้ย พิม เว้นไว้สักวันเถอะ นี่วันเกิดก้อนนะ” เพื่อนคนหนึ่งที่ยืนอยู่ด้านหลังช่วยออกหน้าปราม เธอชื่อวันวิสา เป็นหัวหน้าห้องผู้รักคุณธรรมตั้งแต่สมัยเรียนมัธยม หรือจะพูดอีกก็อย่างว่าชอบยุ่งเรื่องชาวบ้านมาตั้งแต่เด็ก

“ไม่เกี่ยวกับแก” พิมพิกาชิดหน้าสูงอย่างไม่เห็นอีกฝ่ายในสายตา

“พวกเราตั้งใจจะจัดปาร์ตี้วันเกิดให้ก้อน ถ้าแกจะตามมาหาเรื่องก็กลับบ้านไปเถอะ” ฝ่ายนั้นออกปากไล่ ด้วยเข้าใจผิดว่าดีตนางามสาวมีเจตนาตามรังควาน

พิมพิกาไม่แก้อีกกล่าวหา เพียงยกมือกอดดอกอย่างยียวน

“กลับนี่ของแกเหรอ ถึงมีสิทธิ์มาไล่คนอื่น ถ้าไม่พอใจก็ย้ายกันไปทีอื่นสิ”

วันวิสาอ้าปากจะเถียงต่อ แต่ก้อนภพรีบแทรกขึ้นมา “โຕ้ะเราอยู่ทางนั้นใช้ไหม ทุกคนไปกันก่อนเถอะ เดี่ยวก้อนขอคุยกับพิมก่อน”

ท่าที่เข้าข้างของชายหนุ่มยังผลให้อดีตหัวหน้าห้องหน้าเสี่ย ในขณะที่พิมพิกาทะยอยยิ้มหยัน “ไม่ได้ยินหรือไง เจ้าของวันเกิดเขาเชิญไปทางนั้นแล้ว”

วันวิสาถูกข่มใส่กั๊กจะโมโห ตวัดเสียงหัวน “ก็เพราะนิสัยอย่างนี้นะแหละถึงไม่มีใครอยากคบ”

“แล้วใครใช้ให้มาคบล่ะ”

“ถ้าก้อนไม่ขอไว้ก็ไม่มีการคบหรอก รู้ตัวไว้สักหน่อยเถอะว่าคนอื่นเขาจะอากันจะแย่แล้ว”

“สา!” ก้อนภพปรามเสียงเข้มจนฝ่ายนั้นสะดุ้ง ท่าทางมีพิรุณเสี่ยจนคนหัวข้อย่างพิมพิกายังจับได้

“หมายความว่ายังไง” เธอเหลือบมองพวกเขาสลับกัน เมื่อ

“ไม่มีใครตอบ จึงหันไปเจาะจงก้องภพ “แกขอให้เพื่อนคนอื่นมาคบกับฉันหรือ”

“ไม่ใช่อย่างนั้นหรอกพิม...”

“อย่าบ่ย้างเบี่ยง ตอบมาให้ตรงคำถาม” เธอคาดคั้น

ชายหนุ่มยื่นเงียบอยู่ครู่หนึ่ง สุดท้ายก็ถอนหายใจเฮือกอย่างปลงตก “ก็ต้องไปอยู่กรุงเทพฯ นาน เลยฝากเพื่อนๆ ช่วยดูแลพิม...”

แม้ถ้อยคำจะนุ่มนวล แต่ความหมายก็คือ ‘ใช่’

ถึงพิมพิกาก็ไม่ใช่นักสะสมมิตรภาพ แต่ก็อดสะเทือนใจนิดๆ ไม่ได้

“งั้นก็เลิกเล่นละครเถอะ ฉันไม่ชอบความเสแสร้ง” ก่อนจะหันไปหาอดีตหัวหน้าห้องที่ยืนกระอักกระอ่วนอยู่ “ขอบใจแกด้วยที่ช่วยให้ตาสว่าง ต่อจากนี้เราไม่ใช่เพื่อนกัน”

“พิม...” ก้องภพขยับเข้าหาเธอก้าวหนึ่ง แต่พิมพิกาก็รีบเบี่ยงตัวหนี

“ถ้าแก่กล้าเข้ามาอีกก้าวเดียว รับรองได้เลยว่าเราจะไม่มีวันกลับมาคุยกันได้ตลอดชาติ”

คำพูดเด็ดขาดเสียจนก้องภพก้าวเท้าไม่ออก ในทางกลับกันก็ให้ความหวังจำได้ว่า...ระหว่างเธอกับเขายังอาจจะกลับมาคุยกันได้ใหม่ได้

หญิงสาวฉวยโอกาสนั้นหมุนตัวผลจากมา ทว่ายังไม่ทันจะถึงหน้าประตู ผู้ชายที่นั่งอยู่ริมทางเดินก็ยื่นเหยียดขาออกมากะทันหัน ทำเอาเธอสะดุดล้มหน้าคะมำลงกับพื้น

“ขอโทษๆ เจ็บหรือเปล่า” เสียงถามเจือกระเสซบซัน พลังเสริมยื่นมือแสดงความช่วยเหลือ เขาคือหนุ่มเพลย์บอยที่บาร์คนนั้น พร้อมเพื่อนร่วมโต๊ะอีกสองคนที่เริ่มออกอาการมึนเมากันแล้ว

พิมพิกาชันตัวลุกขึ้นยืนโดยไม่แยแสน้ำใจจอมปลอม ฝ่ามือและข้อศอกเป็นแผลถลอกเลือดซิบ

“อ้าว เป็นแผลด้วย ให้พี่พาไปหาหมอใหม่ ฉีดยาสักเข็ม” สำเนียง

ท้ายประโยคสื่อเจตนาสองแง่สองง่าม ก่อนจะตามมาด้วยเสียงหัวเราะระคายหู

“อยู่ดีไม่ว่าดี...” เธอพิมพ์่า ง้างเท้ากระต๊อบกลางหน้าแข้งคนกำลังหัวเราะสุดแรง ทำเอาฝ่ายนั้นถึงกับแหกปากสำลักน้ำลาย แพบจะทรุดตัวลงไปนั่งกอดเข้ากับพื้น

“เฮ้ย! อย่าคิดว่าเป็นผู้หญิงแล้วพวกกูจะไม่กล้า...” อีกสองคนในโต๊ะลุกพรวด แต่ยังไม่ทันจะตวาดครบประโยค พิมพ์ิกาก็เงื้อขวดเบียร์บนโต๊ะขึ้นสูง กลุ่มคนบริเวณนั้นรีบกระโดดหนีอย่างพร้อมเพรียง ทว่าชั่วพริบตา ก่อนขวดแก้วจะกระทบผิวโต๊ะ นวินก็กระโจนเข้ามาคว้าข้อมือผอมบางได้ทันท่วงที

“เดี๋ยวบาดมีอนะครับ” เขาเอ่ยเตือน

“มือฉัน ไม่ใช่นายชะห่น้อย” เธอดึงมือออก หางตาพลันตัวต๊วไปเห็นกล้องภพที่กำลังเดินตรงมาอีกคน เลยต้องยอมวางมือจากขวดเบียร์ แต่มีวายตะโกนทิ้งท้ายว่า “ไอ้หนู ฝากด้วย!”

อดีตนักเลงเก่ากับแก๊งเพื่อนยืนรอท่าอยู่แล้ว จึงพยักพยิตตอบพร้อมรอยยิ้มเหยิ่ม

“ไม่ต้องห่วง เรื่องสะสางธุระนี้ไว้ใจไอ้หนูพ่อทุกสถาบันเถอะ!”

พิพิมพ์ิการุ่งเดินหนีห่างจากหน้าทางเข้าคลับ ดูเหมือนว่าการสะตุดลุ่มเมื่อสักครู่จะทำให้ข้อเท้าพลิก อาการปวดแปลบเริ่มรุนแรงขึ้นเมื่อออกมาถึงริมถนน

“พี่พิมพ์ิไอเคหรือเปล่า” นวินที่ตามออกมาด้วยเอ่ยถาม

หญิงสาวเหลือบมองไปยังประตูทางเข้า ค่อยเบาใจลงบ้างที่ไม่มีคนอื่นตามออกมาอีก

“ไอเค นายกลับเข้าไปข้างในเถอะ ฝากบอกไอ้หนูด้วยว่าให้มันติตรถเพื่อนกลับ...” เธอล้วงกระเป๋ากางเกง ลืมไปเสียนสิหนว่ากูญแจรถ

ยังอยู่ที่ภาณู

“ผมขับรถไปส่งพี่พิมพ์ก่อนดีกว่า ตอนกลับมาคุณคงจะเคลียร์ธุระจบพอดี” เด็กหนุ่มบอกอย่างมีน้ำใจ

“งั้นก็ดี รถอยู่ไหนล่ะ”

“ทางนั้นครับ” เขาชี้ไปสุดขอบโค้งถนน “ผมเอารถกระบะมา เพราะลูกรักของพ่อเข้าอยู่”

ลูกรักที่ว่าหมายถึงมอเตอร์ไซค์สีโคล่าที่ลุงหนีเอาไปต่อเติมที่นั่นข้างจนกลายเป็นรถฟ่วงอเนกประสงค์ บ้านของพิมพ์ก็ยังคงเคยยืมใช้บรรทุกของอยู่หลายครั้ง

“บอกลุงที่ชื่อใหม่ได้แล้ว ไอ้โคล่ามันรักษาไม่หายหรอก”

เธอแนะ แล้วมุ่งตรงไปทางเป้าหมาย แต่เพียงก้าวแรกก็ต้องหิวหน้า ด้วยความเจ็บหีบลามเลียไปทั้งท่อนขา

“เพราะไอ้เวรตะไลพวกนั้นแท้ๆ ลู้งี้หน้าจะกระต๊อบให้หน้าแข็งแตกไปเลย” เธอเช่นจี้ยิวเคี้ยวฟัน ก่อนจะหันไปสั่งการคนข้างตัว “ขอยืมแขนหน่อยสิ”

เด็กหนุ่มทำตามคำสั่งโดยไม่ชักช้า “หรือพี่พิมพ์จะรอนี้ เดี่ยวผมวนรถมารับ”

“ไม่ต้องละ ฉันอยากจะไปให้พ้นๆ จากกลับบ้านนี้แล้ว”

“งั้นให้ผมอุ้มไปก็ได้ล่ะครับ” เขาเสนอตัวอย่างจริงจัง จนพิมพ์ก็หันมองหน้า

“คิดว่าฉันล่าออยนักรหรือไง ไวร้อขาหักก่อนเถอะ”

นวนิยายยืมบางๆ ไม่ถือสากับความกระด้างของคนพูด ด้วยนานที่ปีหนพิมพ์ก็จะร้องขอความช่วยเหลือจากคนอื่น โดยเฉพาะคนอ่อนวัยกว่าอย่างเขา

“นายเคยเห็นยายหทัยนั่นหรือยัง” อยู่ๆ เธอก็โพล่งขึ้นมาอย่างไม่มีปีไม่มีขลุ่ย

“เห็นแค่ผ่านๆ ครับ”

“ผู้ชายชอบแบบหมวดๆ หน้าจืดเป็นเต้าหู้แบบนี้แหละ”
เธอออกปากวิจารณ์ “ยายจืดนั้นก็อีกคน ปล่อยให้ห้องป้องกันแต่ง
งใจหรือเปล่าก็ไม่รู้”

“คงไม่หรอกมั้งครับ เรื่องห้องไม่ใช่เรื่องเล็กสักหน่อย”

“นายยังไม่รู้จักมารยาทหญิงดีพอ ผู้ชายชื่อๆ นี่ตกเป็นเหยื่อ
มานักต่อนักแล้ว ถ้าจะให้สมน้ำเนื้อต้องให้ไปเจอพวกเพลย์บอยใจหมา
ซื้อบ้านจะต้องแบกห้องกลับไปร้องให้กับพ่อแม่” พูดถึงตรงนี้เธอก็จุกคิด
ขึ้นมาได้ รีบเตือนด้วยมาดผู้ปกครองว่า “ว่าแต่นายเถอะ เทียวกลับ
แบบนี้ก็ระวังตัวหน่อย มีแต่พวกเสื่อสิ่งทีกระตึงเรต อย่าคิดซิงสุก
ก่อนห้ามเซียว”

“ใครบอกพี่พิมพ์ละว่าผมยังห้ามอยู่”

ผู้ปกครองสาวหน้าบึ้งลงทันควัน “ก็ถ้านายบอกตอนนี้ ฉันจะ
หยิกให้เนื้อเซียวเลยคอยดู” พลังกระทำตามปากว่าโดยไม่อ้อมแรง
จนเด็กหนุ่มสะดุ้งสุดตัว

“โอ๊ย! พี่พิมพ์ อย่าหยิก แค่พูดเล่นเฉยๆ”

“ฉันเพื่อนเล่นแกหรือไงหา อย่าให้รู้เซียวนะว่าแอบไปซิงสุกกับ
ผู้หญิงที่ไหน” เธอดักคอเสียงเข้ม ลืมที่เคยแก้ตัวเฉพาะหน้าว่า “รักษวล
สงวนตัวนะเซยสุดๆ” ไปแล้ว “คนเขามีพ่อแม่ นายเองก็เหมือนกัน
เข้าตามตรอกออกทางประตูให้ถูกต้อง พามาแนะนำให้ฉันรู้จักด้วย
เข้าใจไหม”

“พูดอย่างกับเป็นแม่ผม”

“ทำไม ไม่ดีเหรอ ฉันเป็นแม่ให้นายได้นะ” เธอขยี้ผมเด็กหนุ่ม
แรงๆ “ลูกโตทันใช้ไม่ต้องเบ่งอีกต่างหาก...”

นวนินหยุดเดินกะทันหัน จนคนเกาะแขนเบรกเอี้ยดแทบไม่ทัน
ครั้นเห็นเขาหันมองมาด้วยสีหน้าเคร่งขรึม หญิงสาวก็ชักจะรู้ว่า

ล้อเล่นเลยเกิดขึ้นไป

“เอ้อ ขอโทษที ต่อไปจะไม่พูดเรื่องแม่หายอีกแล้ว”

“ผมไม่ได้คิดมากเรื่องนั้นหรอก” เขาปฏิเสธ ดวงตาใสแจ้วราว ลูกแก้วสะท้อนภาพเธออยู่บนนั้น “ผมไม่อยากเป็นเด็กในสายตافیพิมพ์อีก และไม่อยากให้พิมพ์ดูแลผมในฐานะน้องชายตลอดไปด้วย”

“แล้วจะเอาไง แม่ก็ไม่เอา น้องก็ไม่อยากเป็น” เธอยกมืออีกข้าง ชี้ขึ้นทำท่าสะอึก

“มองผมในฐานะผู้ชายคนหนึ่งได้ไหมครับ”

นินพูดขึ้นกลางบรรยากาศรอบตัวอันเงียบสนิท อย่างหนักแน่น และชัดเจนทุกพยางค์ ทำเอาพิมพ์พิกลสั่นไปชั่วครู่ ก่อนหลุดหัวเราะพรีต

“ตลกมากนายวิน มุกนี้ทำเอาฉันพูดไม่ออกเลย” เธอตอบไหล่เขาดังปั๊บๆ “ทำฉันทำได้ ฉันจะไม่เอาเรื่องสักครึ่งแล้วกัน แต่อย่าใจกล้าบ่อยนักล่ะ”

“ผมไม่ได้พูดเล่นนะครับ” เขาย้ำด้วยน้ำเสียงจริงจัง

หญิงสาวเลิกคิ้ว รอยยิ้มขึ้นยังไม่จางหาย

“ลองคิดอีกทีซิ ฉันคนนี้เป็นพี่สาวของไอ้ณู แก่กว่านายตั้งห้าปีแล้วจะให้หมองนายแบบผู้ชาย...” ก่อนจะทำท่าเหมือนเพิ่งนึกอะไรขึ้นได้ “อ้อ หรือเพราะเรื่องคีนั่น จะทวงของปลอมไปใจละสิ ฉันไม่เบี้ยวหรอกนะ อยากได้อะไรล่ะ”

“ให้โอกาสผม” เขาตอบโดยไม่เสียเวลาคิด

อารมณ์ขันของพิมพ์พิกาเริ่มร่อยหรอ ด้วยบังเกิดความกลกั๊กลุ่ม ต่อเสน่ห์เหลือล้นของตนขึ้นมาทันใด เธอรู้ดีว่าตัวเองสวย ไม่ใช่สวยธรรมดา แต่สวยมาก พ่อแฮมสเตอร์ผู้อ่อนประสภารณ์อาจต้านทานไม่ไหว พอถูกปลุกให้ตื่นด้วยจุมพิตก็คลุ้มคลั่งในรักดุจเทพนิยาย

“นายต้องรีบตัดใจแล้วละ บอกตามตรง นายไม่อยู่ในค่ามาตรฐานชายในฝันของฉันสักนิด”

“ผมจะพยายามทำให้เกินค่ามาตรฐาน”

“โนว นวิน นายไม่เข้าใจ” เธอสายนิ้วชี้ติ๊กๆ มองเขาด้วยสายตาเวทนา “เด็กสาวในวัยเดียวกับนายอาจจะโอเค แต่ฉันไม่ ถ้านายคิดของปลอมใจอย่างอื่นไม่ออก เราจะไม่พูดเรื่องนี้กันอีก ตกลงไหม”

เขานิ่งเงียบ เป็นการพยศกถายๆ

พิมพิกาตงใจว่าเรื่องนี้มีแนวโน้มจะยุ่งยาก เพราะแต่ไหนแต่ไร นวินไม่เคยดื้อแพ่งกับเธอมาก่อน ว่ากันตามจริงเขาก็ไม่เคยดื้อกับใครนั้นละ ทำเอาจินตนาการไม่ถูกเลยว่าเขาฝังความคิดพิเรนทร์พวกนั้นไว้ลึกแค่ไหน

“ฟังให้ดีนะนายวิน ฉันไม่มีทางมองนายเป็นอย่างอื่นได้หรอก อย่าสร้างปัญหา ช่วงนี้ฉันมีเรื่องหนักใจพอแล้ว”

“ผมรู้ครับ แต่ถ้าผมไม่บอก พี่พิมคงไม่มีทางเริ่มคิด”

“ถึงนายบอก ฉันก็ไม่มีทางคิด”

“เพราะพี่ก้องเธอครับ”

คนฟังมุ่มปากกระตุก “ไอ้ก้องมาเกี่ยวอะไรด้วย”

“ไม่อย่างนั้นทำไมต้องปิดกั้นตัวเองด้วยล่ะครับ” สายตาชื่อตรงของเขาคล้ายจะถามต่อว่า ‘เพราะเซ็ดกับความรักรั้งก่อนหรือครับ’

หญิงสาวนึกจนขึ้นมากรามครัน เอ็ดว่า “ถ้าซาฉันไม่ได้เจ็บอยู่คงตะก้านคอนายไปแล้ว”

“แสดงว่าผมโสดดี”

“อย่าผยองให้มาก มือฉันยังว่าง” เธอยกมือขึ้นชู แต่ไม่คิดจะลงไม้ลงมือจริงๆ เพราะถึงจะขึ้นชื่อว่าสายโหด แต่ก็นึกเอ็นดูหนุ่มน้อยตรงหน้าเสมอมา จะว่าสงสารก็ยอมได้ เลยไม่อยากจะทำร้ายจิตใจอย่างเทียมโหดเกินไปนัก

“ฉันพูดตรงๆ เพราะหวังดีหรอกนะ นายแค่กำลังสับสนเท่านั้นละ” ว่าพลางโบกมือตัดรำคาญ “ซีก็จกจกเรื่องนี้แล้ว อย่าเริ่มขึ้นมาอีกเชียวะ”

นวินไม่ได้รับปาก แต่ก็ไม่ต้องล้อต่อเถียง ราวกับพอใจในความ
คืบหน้าของวันนี้แล้ว

“ไปเถอะครับ ผมจะไปส่งที่บ้าน” เขายิ้มกว้าง พลังกระชับมือ
ที่เกาะกุมแขนของตนเองแน่นเข้า กลับมาเป็นเด็กชายข้างบ้านในความ
คุ้นเคยของเธออีกครั้ง

